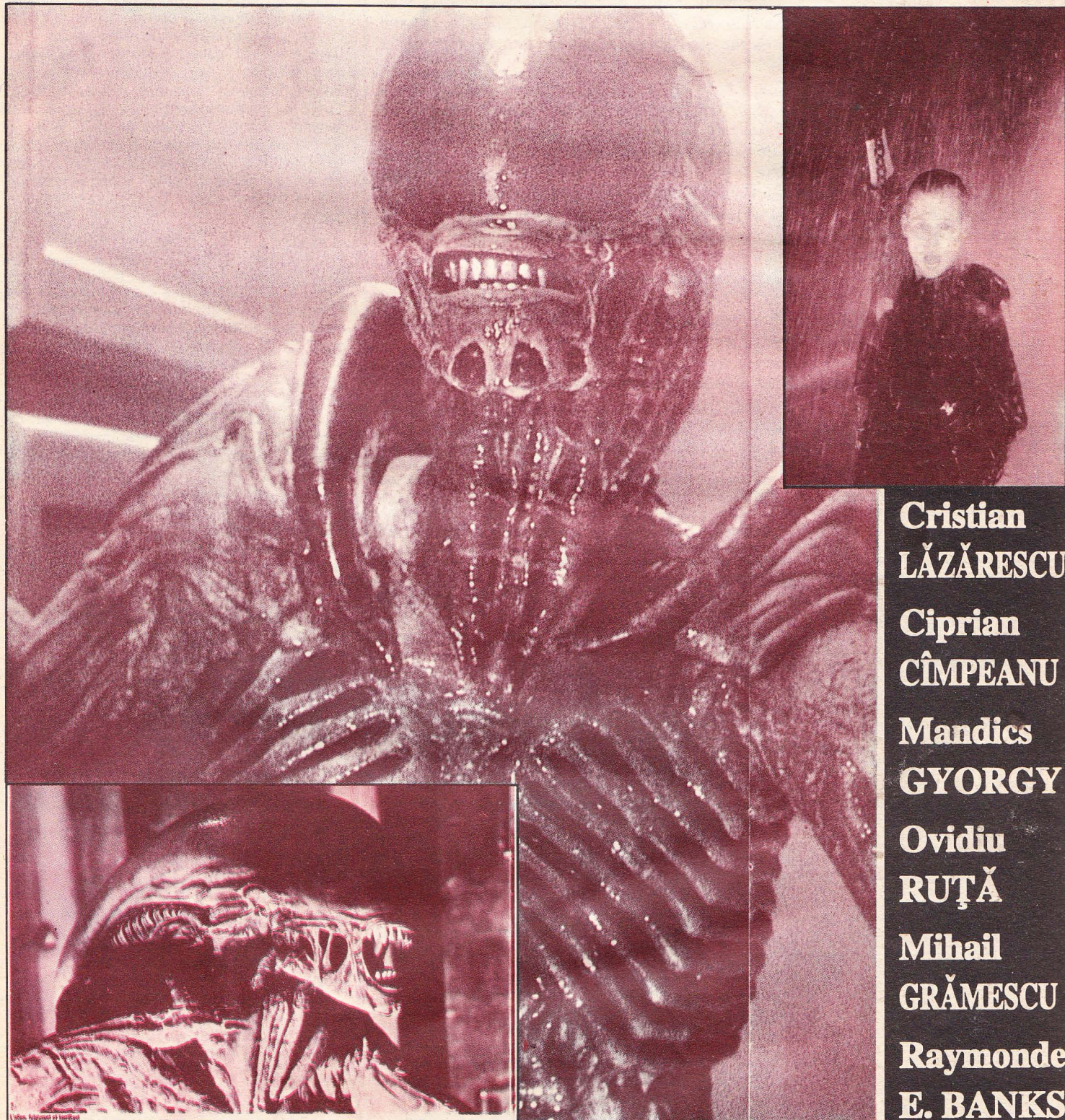

JURNALUL[®]

Nr. 42 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 75 lei

**Cristian
LĂZĂRESCU**

**Ciprian
CÎMPEANU**

**Mandics
GYORGY**

**Ovidiu
RUȚĂ**

**Mihail
GRĂMESCU**

**Raymonde
E. BANKS**

Pseudoeu

Din surse zvonistico-răspîndace am aflat că SeFeu este un virus care trăiește pe lângă casa omului. Datorită acestui fapt, putem spune că SeFeu este un virus domestic. Caracteristica principală a SeFeului este capacitatea fantastică de a lua forma în care se dezvoltă. El trăiește în colonii de indivizi numite consfătuiri, congrese naționale, tabere de creație. Asupra lui apasă critici de mari atmosfere. Că nu e bun, că nu-i select, că nu are, că nu face... și cite și mai cite! Cu cît critica este mai mare, cu atît SeFeu este mai zglobiu, mai viguros. Dornic de a se afirma.

În alte țări SeFeu trăiește în calupuri editoriale și prin pelicule de celuloid. Adoră ființele comunicative, simpatice. Urăște prostia. SeFeu cînd e nervos se manifestă exploziv și fuge înaintea stiloului, așa numitul „SeFeu precoce”. Atenție, nu toți SeFeii sînt de calitate! Asta depinde de vîrstă, de hrana cu care-s îndopați. SeFeii în general se diferențiază prin greutate. Pot fi nulițiți promițătoare, pot avea unu, două premii la activ, sau pot fi niște geniali plafonați.

Nevasta SeFeului este SeFeaua. Ea, la fel ca și prietenul ei de viață, poate fi tocată, opărită, călcată sau disprețuită. Totuși, cel mai bine e să fie bătută. La fund, ca să-i vie mintea la gură. Și astfel SeFeu va trăi liniștit.

Pentru a merge la vînătoare de SeFei trebuie să vă înarmați cu un sponsor sănătos, cu răbdare și cu foarte multă băgare de seamă. Calibrul depinde de mărimea SeFeului pe care vreți să-l împușcați. Un SeFeu românesc veritabil poate fi rănit cu un calibru de numai 75 lei. Ăsta e hrănit de jurnalul SeFeilor! Contează foarte mult locul de vînătoare. Prin zona Pieței Presei Libere circulă Anticipația, un elegant și renumit SeFeu românesc, foarte căutat de familiile orfane de SeFei. Dar mai există prin acest perimetru o colonie care cere taxă de braconaj. Quasarul! SeFeii de import îi puteți împușca lejer (ca la autoservire) doar în Almanahul Anticipația. Dar cei mai scumpi și cei mai buni SeFei vor fi vînați abia în sezonul viitor, pe terasa autohtonă Timișoara, unde SeFeii românești și străini se vor înțelege de minune sub eticheta EuroCon.

Pînă atunci pe poligonul PloCon se vor face, în forță, demonstrații de balistică superioară. Se va încerca „demolarea” adunării tradiționale: RomCon!

În România crescătoriile de SeFei, numite cenacluri, sînt în plin avînt. Aici cresc specii noi, rezultate din încrucișări repetate. Sînt SeFei voioși care-ți sar direct în inimă. Cei care nu sînteți pregătiți, feriți-vă! Se vindecă greu, adică niciodată, și rămîi tot timpul cu ochii scurși prin spații nefirești.

Deci, atenție la SeFei!

Al dvs. braconier
Aurelius BELEI

Aurel Ifteni: Post Restant O.P. Nr. 1. Buzău, cod 5100; Tel. 097/423786, oferă din colecția „Povestiri fantastice” următoarele numere:

5, 6, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 18, 24, 28, 30, 31, 33, 35, 36, 37, 38, 42, 50, 54, 55, 65, 71, 72, 75, 77, 82, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 92, 93, 95, 96, 105, 110, 111, 112, 113, 115, 117, 132, 135, 147, 151, 209, 210, 211, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 229, 231, 232, 249, 257, 258, 259, 260, 264, 266, 267, 270, 271, 272, 273, 278, 282, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 295, 304, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 326, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 335, 337, 338, 339, 345, 368, 370, 372, 376, 378, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 430, 434, 435, 436, 441, 442, 445, 446, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 462, 465, 466.

Și caută (la schimb sau contra cost):

26, 27, 107, 169, 301, 310, 324, 391, 392, 393, 394, 395, 398, 399, 448, 459.

Videomania Marginile orașului („City limits“)

SUA; regia Aaron Lipstadt; scenariu: Don Offer, după o povestire de Aaron Lipstadt și James Reigle; cu Darrell Larson, John Stockwell, Kim Caltrall.

ORAȘUL, depopulat în urma unei molime îndoelnice, dar necruțătoare, a fost tranșat de două găști, ambele călărind motociclete: cei buni, clipperii, foști copii necăjiți ai străzii, și răii, adică vreo cițiva supraviețuitori ai dezastrului, care folosesc ca trupe de șoc un soi de neo-punkști fără nici un Dumnezeu. În timp se stabilește chiar o graniță între cele două tabere și niște reguli menite să conserve pacea, reguli sustrate probabil din cărțile lui Dumas-tatăl, numai că răii, nememici, perversi și fără scrupule, ca toți răii din lume, le încalcă brusc, dezgropînd din tainite uitate mulțime de puști și pistoale. Vă imaginați cine a putut ciștiga acest război de Disneyland.

În atare context eforturile realizatorilor de a transmite mesaje, de a ne capta atenția sau măcar de a ne imobiliza în fața televizoarelor, deși sînt lăudabile fără îndoială, rămîn sterile. V-aș sfătui, așadar, să urmăriți filmul călcînd rufe cu o mină și citind cu cealaltă. Ciștigați timp, care înseamnă bani, nu?

Teme și motive S.F.

FAUST (mitul lui) - Abordare S.F. Roger Zelazny - „THE SALVATION OF FAUST”, Mihail Bulgakov Maestru și Margareta;

FEERIE ȘTIINȚIFICĂ (MERVEILLEUX SCIENTIFIQUE) - denumire utilizată de J.H. Rosny - Aine și Maurice Renard pentru desemnarea caracterului scrierilor lor S.F.;

FEMINISM (în S.F.) - apariția unei pleiade de autoare de talent (Catherine L. Moore, Ursula K. Le Guin, Pamela Sargent, Joana Russ, Carolyn J. Cherrih, Joan D. Vinge - în SUA; Nathalie Henneberg, Joelle Wintrebert, Christine Renard - în Franța; Olga Larionova, Valentina Juravliova, Larissa Nemcenko - în fostul URSS; Georgina Viorica Rogoz, Rodica Bretin - în România) într-un gen literar dominat în mare parte de bărbați. Totodată trebuie menționată apariția unor „eroine” care egalează prin priza lor la public pe marile personaje de sex masculin (ciclul „Jirel de Joyni” de Catherine L. Moore). Există și scrieri privind revenirea la un neo-matriarhat: Robert Bloch - „Lady’s Day”, Claude Veillot - „Misandra”;

FENOMENUL TUNGUS - la 30 iunie 1908, ora 0.17 GMT (ora 7, ora locală) în zona rîului Podkamennaia Tunguska (la 800 de kilometri nord de lacul Baikal), o sferă de foc căzătoare a explodat la o înălțime de cca. 6-8000 de metri deasupra solului. Zgomotul exploziei a durat 20 de secunde, spre cer ridicîndu-se o uriașă coloană albastră, incandescentă. S-a calculat forța exploziei ca fiind echivalentă cu cea a 1000 de bombe atomice tip Hiroshima. Cutremurul de pămînt declanșat de explozie s-a resimțit pe o arie imensă (Irkuțk, Tașkent, Tbilisi, Potsdam), iar unda de șoc a înconjurat Pămîntul de două ori. În locul exploziei, pe o suprafață de cca. 2200 km², 60.000 de arbori erau culcați, avînd o poziție radiaș în raport cu centrul unde copacii (carbonizați) rămăseseră în picioare. Vegetația apărută după 30 iunie 1908 a suferit și o serie de mutații genetice.

Mihaela și Cristian IONESCU
(va urma)

JURNALUL[®]
S.F.

Editat de: **INTACT**

Colectivul de redacție:

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef),
Număr realizat de: Nicolae ARITON, Ionuț BĂNUȚĂ, George CEAUȘU, Dănuț IVĂNESCU, Cristian LĂZĂRESCU, Mara POPA, Dan POPESCU, Sorin SOROȘAN (Redactori)

Adresa redacției:

Șos. București-Ploiești 25-27; sector 1,
București tel. fax . 3.12.71.35;

Ideologia perioadei Reagan s-a reflectat și în cinematograful american, dînd naștere unei întregi serii de filme militariste. De regulă, suport al unor obsesive ambiții revanșarde, ele se raportau, mai mult sau mai puțin explicit, la eternul sindrom vietnamez. Spiritul acesta belicos s-a răsfîrțat și asupra filmelor sf, **Misiune de pedeapsă (Aliens – James Cameron, 1986)** fiind un excelent exemplu în sensul mai sus amintit.

În esență, **Aliens** nici măcar nu e sf, înțelegînd aici prin sf **speculative fiction**, ficțiune speculativă. Înfruntarea dintre trupele de infanterie marină spațiopurtate și extraterestrii agresivi cuibăriți într-o colonie umană e, de fapt, Vietnam în spațiu, cu un plus de tehnologie futuristă, acțiune armată și exotism. Deci, subiectul în sine nu prea are tangență cu sf-ul, deoarece singurul element de gen sînt alienșii, care doar substituie Vietcongii. Dar nici măcar în conținut nu se vedește sf-ul. Pe la începutul filmului, sîntem informați că planeta de pe care culesese echipajul lui Ripley monstrul în **Alien** (Ridley Scott, 1979) se află în terraformare de 20 de ani. Cîteva secvențe mai tîrziu, marineșii evoluează la sol fără dificultăți vizibile de respirație. Pentru neinițiați, terraformarea e procesul prin care o planetă e adaptată condițiilor de viață umane și care poate dura sute sau chiar mii de ani. Or, a accepta că după doar două decenii atmosfera e deja respirabilă, e ceva ce ține de miraculos, nu de sf. La fel de miraculoasă e înfruntarea finală, dintre Ripley și regina-mamă, unde trebuie să credem că o femeie medie din specia umană poate să reziste simultan... 1) depresurizării bruște a unei nave în spațiul cosmic și 2) greutatea

însușite a unei făpturi extraterestre de vreo cinci ori mai mare decît un om obișnuit și a unui stivuitor autonom cîntărind pe puțin cîteva tone, ambele atîrnate de un singur picior al zisei femele. Dacă adăugăm că Ripley realizează această performanță atîrnînd în două mîini în sasu de evacuare deschis, ajunge să înțelegem că secvența aceasta frizează pur și simplu incredibilul. De asemenea, merită observat că niște creaturi extraterestre aidoma celor din film, clar inteligente, trebuie obligatoriu să deosebească organicul de anorganic – atunci, de ce oare e atacat androidul? Fiindcă răzbunarea presupune un grad de inteligență prea ridicat pentru alienșii în cauză.

Oricum, scenariul ca atare prezintă multe alte puncte slabe: au trecut 57 de ani de cînd Ripley rătăcește în spațiu – greu de crezut că, în tot acest timp, coloniștii n-au descoperit epava cu ouăle extraterestre, iar în caz că au făcut-o, n-au comunicat nimic în acest sens. Sînt cam multe coincidențe simplificatoare: audierea lui Ripley și pierderea comunicațiilor cu colonia, un alien convenabil strecurat la bordul navei militare, Newt care începe să țipe chiar atunci cînd Ripley e în apropiere. Filmul suferă și de un iritant sentiment de **déjà-vu**, datorat împrumuturilor excesive din **Alien**, pe principiul că dacă-a-mers-o-dată-cu-atît-mai-mult-va-merge-de-două-ori – activarea aparatului de bord (în două rînduri); ieșirile din anabioză (preț de un pluton); alienși mai mulți și mai mari; lumini și aburi la tot pasul; în fine, o nouă numărătoare inversă cu declanșarea unei explozii nucleare care distruge un oraș (în **Alien** era vorba doar de o navă).

Paradoxal, produsul finit e însă un film al dracului de bun. Deși sugestia lui Scott e înlocuită cu pirotehnia frenetică proprie lui Cameron, **Aliens** e perfect decupat, eficient montat, cu o narațiune fără timpi morți, filmată aspru și convingător, în vîină documentaristă. Chiar dacă tipizate, personajele sînt pe deplin convingătoare în limitele lor – singurele note false în jocul imprimat actorilor sînt: 1) OK-ul cu degetul mare în sus (în **Terminator 2**, Cameron îl transformă în metaforă, etalîndu-și astfel întreaga

concepție despre subtilitate) și 2) umorul timp american de proveniență cazonă, menit chipurile să dedramatizeze situația (v. sec. instruirii înainte de coborîrea pe planetă). Incontestabil, reușita filmului se plasează în secvența descoperirii de către Ripley a reginei-mamă depunînd ouăle. Momentul e remarcabil nu doar prin straniețea și tensiunea difuză de care e străbătut, ci și prin rezolvarea pur cinematică, fără nici un cuvînt rostit. Plecînd de aici, **Aliens**, manifest feminist îmbinînd sexualitatea reprimată cu instinctele materne, poate fi interpretat, ca și predecesorul său, în cheie psihanalitică: simbolurile sexuale abundă (ecloziunea larvei în corpul uman mimează și trimite la actul nașterii; fetișizarea armelor de foc; atributele sexuale multiple ale extraterestrilor – penis, labii, vagin, spermă; virilitatea de paradă a soldaților – trabucul sergentului, masculinitatea lui Vasquez, aluziile la frigiditatea lui Ripley); opoziția cuplurilor mamă/copii (Ripley/Newt – regina alienșilor/ouăle), pe care e axat conflictul filmului.

Deși confirmă regula că urmarea e întotdeauna mai slabă decît originalul, **Aliens** rămîne un film de acțiune condus în forță, un divertisment conceput cu acel profesionalism american ce poate fi rezumat prin afirmația că, „la ei, pînă și filmele proaste sînt bine făcute”.

Cristian LĂZĂRESCU

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT

Director tehnic:

Eustațiu BĂLAN

Reclamă, publicitate, difuzare:

Titus GUVIR – tel. 3.12.93.66

Tehnoredactare computerizată:

Horațiu – Olimpiu RĂDULESCU

Corectură:

Corina ROMAN

Montaj offset:

Mariana SEBE, Daniel STĂNICĂ

Jurnalul S.F. este înscris

în Catalogul Presei la poziția 2.128

Abonamentele se pot procura de la orice centru
RODIPET

Acest săptămîlnic face parte din rețeaua națională a publicațiilor

JURNALUL®

Director:

Dan DIACONESCU

Redactor șef:

Marius TUCĂ

Mîntuire mecanică

„Dacă mîna ta cea dreaptă te face să cazi în păcat, tai-o și leapăd-o de la tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă” (Matei 5.30)

Medinat Israel.

Localizare. Stat situat pe teritoriul istoric al Palestinei, între M. Mediterană și valea Iordan.

Limite: Al Djumhuriya al Loubaniya, Al Jumhuriya al 'Arabiya as Suriya, Al Mamlaka al Hăshimiya al Urduniya, G. 'Agabah, Al Jumhuriya al 'Arabiya al Misriya, M. Mediterană.

Finalizare. În urma războiului din iunie 1967, Israel a ocupat trei regiuni de la vecinii săi: Pen. Sinai și Gaza, de la Egipt, Cis-Iordania sau zona arabă a Palestinei, de la Iordania, și Înălțimile Golan, de la Siria. Ulterior, prin acordurile de dezangajare, zona vestică a Pen. Sinai și o parte din Înălțimile Golan au fost evacuate.

Prezent. Stat de importanță și putere decizională terță în Comunitatea Economică Mondială. Teritoriu în general pustiu, în urma exodului masiv al populației, de mare proporție evreiască, după dezastrul ecologic provocat de experiențele cu arme biochimice, străbătut de triburi nomade dezarmate prin decretele speciale ale regimului Rakgad.

Previțiune acceptată a celei mai influente secte ebraice: Regiune restrînsă și totuși Centrul. Locul indicat ca epicentru al resacului cosmic.

Își consultă memoria. În mai puțin de o oră urmau să aterizeze la Tel Aviv-Yafo. De acolo un minicar rapid trebuia să îi transporte în viteză la Yerushalayim. McLeod strînsese puțin din colțul buzelor și se concentră. Lansă o comandă internă. Șuvițele de păr se lungiră lăsîndu-se pe umeri în bucle și onduleuri fanteziste, oasele faciale se pliară încet, copiind înfățișarea de sfînt cu ochi blinzi a bărbatului de pe instantaneu. O barbă cu peri drepti îi încadră obraji supti, mărind efectul distincției.

Îmbrăcat în haine moderne, Christul de pe milioane de icoane își pipăi noua identitate perfectă. Nash tresări cînd deschise ochii și-l văzu. Nu avu curajul să vorbească de frică parcă să nu deterioreze imaginea din fața sa.

McLeod surise împăciuitor:

– Nu m-am schimbat deloc, prietene. Sînt același. Poate într-o închipuire mai comodă.

– De ce dracu' l-ai mai adus și pe ăsta aici? strigă într-o engleză strîcată comandantul poliției militare din Tel Aviv-Yafo. E cetățean american! Clar? Ziarist de profesie... Scuzați-mi ieșirea, își îndreptă zîmbetul la amintirea contractelor oficiale digitalizate. Diagnosticul computerului este evident. Vă rog să mă iertați, sînt grăbit. Aă..., se întoarse spre ei înainte de a închide ușa, individul va fi eliberat din lipsă de acuzație fondată. Bună ziua. Nash își trosni degetele nervos.

Press Air-ul firmei virase într-un nor de praf. Apoi se oprise brusc și timp de zece secunde rămase nemișcat, învăluit în aureola de pulbere care se depunea încet pe caroserie.

Silențios, portierele se ridicară de o parte și de alta a vehiculului lăsînd vederii combinezoanele închise ale echipei de intervenții speciale. Toți, brute una și una, ticsiți cu diplome de specialitate și experți în acțiunile de interceptare, inițiați în tehnica luptei corp la corp. Suficient pentru a produce un șoc, în afara oribilelor găuri negre ale țevilor armelor ațintite asupra lor. Îngroziți, tehnicienii se risipiră printre corturi.

Angajații israelieni dădură și ei înapoi, cuprinși de panică, tinzînd să formeze un grup compact în jurul lui. McLeod rămase nemișcat, sfidător.

Praful tresălta sub călcătura bocancului. Primul dintre oamenii firmei se îndreptă înspre ei ținînd arma neglijent de încărcător, cu țeava în jos. Îl privi direct în față, subțindu-și ochii, recunoscîndu-l între pieile tucurii.

– McLeod?... Tăcu așteptînd un răspuns care nu veni decît prin înfruntarea și respirația agitată a mulțimii îmbrăcată în alb. McLeod, sînteți arestat!

Cealălți coborîră din Press Air.

Wallworth îi înmînă planșetele de sub braț.

– Principalele instantanee cu cele mai dificile efecte speciale.

Tehnicienii de la sintetizare au depus tot efortul...

– Ați reușit?

– Evident. Nu au fost prea multe trucaje, dar toate au ridicat unele dificultăți de abordare în tabără. Nu, nu din cauza lipsei de dotare – se repezi la vizibila înfruntare a lui Nash – doar scara mare la care au fost realizate. Știi, secvențele cu steaua, îngerii și magii...

– Înțeleg. E posibil să fi lucrat bine. Lasă-mi dischetele prelucrate. Am să le vizionez. Dacă apare ceva nou, te anunț.

– Mă gîndeam că vrei să vorbești cu actorii.

– Mai tîrziu. Acum sînt obosit...

– Te las... Trebuie să-l instruiesc pe McShade pentru interpretarea lui Ioan. De mîine intrăm în viața publică a lui Iisus.

Nash îl aprobă din cap și, fără să mai răspundă, se trînti ostentativ în hamac cu spatele la el. Wallworth părăsi cortul în momentul în care primele semnale sonore ale videoproietorului anunțau îndeletnicirea regizorului.

La început nu am știut nici măcar pentru ce m-au ucis. Nu aveau treabă cu mine, nu prea aveau ce să-mi ia. Și totuși mă omoriseră. Cu sînge rece. Cu sînge rece, răzbunător. Aproape am simțit și eu satisfacția

finală, dorința demonică de a distruge, de a curma o viață. Dar ei erau proscrișii străzilor, ai colțurilor insalubre, ai soarelui toropitor. Aveau puterea să o facă. Oricînd...

– OK? întrebam fluturînd cu neîncredere în zare bancnota mototoilită.

– Kosher! Kosher! aprobă grăbit arabil, rotîndu-și temător ochii în jur, în timp ce îndesa sub pînza soioasă hîrțile cu însemnul coroanei.

Pentru ei orice era kosher. Chiar și viața. De asta și-o primejduiau inutil, în ciuda interdicțiilor, pentru un ciștig cu care să poată spera să-și trăie familia afară din mizerie. Oamenii gangurilor. Cameleonii legii. Ai legilor scrise, dar și ai celor nescrise.

Blestemul a căzut asupra negriciosului ros de holeră. El a trădat. Văzuse totul la periferia bazarului. Punga burdușită cu bancnote de ambele feluri, strecurată de vînzătorul dughenei. O privire aruncată în cabina de probă, imaginea întoarsă în oglindă a celui care-mi oferise banii și cu lăcomie îi număra înfrigurat. Blestematul! Iuda...

Ochii lor purtînd stigmatul nisipului, instinctele animalece care îi domină i-au făcut să se încreadă

în primul gînd. Gîndul spionului străin, al trădării exterioare. Necunoscutul, străinul alb e vinovat. El! El!... Gloanțele scuiate de automatele siluetoelor din comandourile israeliene. Tovarășii uciși în timpul raziei. Traficanții sînt condamnați, hăituiți, dar își plătesc datoriile. Numai că apucaseră o pistă falsă... Singură, lama ascuțită a pumnalului poate negocia. Prin tradiție.

Aflasem totul, voiam să intervin, dar puternica atracție m-a împiedicat. Nu puteam să strig, nu puteam să mă fac simțit, însă o forță mai mare mă știa. Atracția a încetat cînd am pătruns prin celălalt. Nu mai pot scăpa. Acum vîd, știu, simt, el se folosește de mine, eu mă lupt cu vidul. Răstignit în întuneric, acoperit de ceața stăpînului.

Alungă fragmentele de memorie conexă în clipa în care McBryan pătrunse zgomotos înăuntru.

– Iisus, cred că ți-am tulburat rugăciunea cu umila mea prezență. Zîmbi cu toată gura.

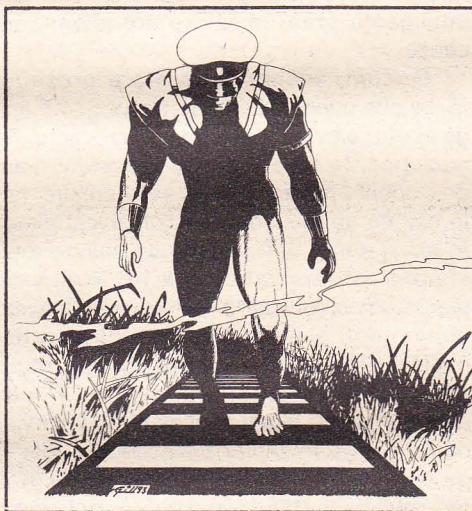
– Semenii cu oamenii cînd te prostești așa, vorbi cu glas inflexibil. De ce oare reneagă cu toții Biblia după ce atîtea sute de ani s-au luptat și s-au măcelărit în numele crucii? Sînt ciudați.

– Foarte ciudați. Am remarcat asta de la primele rate informaționale, dar dacă m-aș fi gîndit continuu la oamenii aș fi ajuns ca tine, un Iisus meditativ. Hai în tabără să-i cunoști pe cei care ți-au construit trecutul pînă acum. Am o surpriză...

Aproape douăzeci de persoane se găseau așezate pe scaune sau pe jos, discutînd sau ascultînd muzică în cortul de vizionări colective. Separați de cealălți, tehnicienii de la sintetizare își verificau aparatura într-un colț puternic luminat. Oamenii, printre care observă și cițiva cu ten închis, consumau bere nealcoolizată din cutii cilindrice de aluminiu...

– Micul Iisus își poate îmbrățișa sosia mai mare, se adresează McBryan unui copil adorabil cu șuvițele perciuilor răscute într-un onduleu lejer.

McLeod se uită curios la silueta scundă, neștiind de unde recunoaște

Gil COLOBANEA – Piatra Neamț

clipitul repetat al copilului Iisus.

– Misionarul, nu mă recunoști? Poate te încurcă cei câțiva inci în plus pe care mi i-am aplicat? Bine ai venit! Ajunsesem la lungimea maximă.

McLean încercă să-și bată joc de el. Alungirea condiționată a ligamentelor îi permiseseră androidului de serie scundă să joace rolul pruncului și apoi al copilului Iisus pe toată durata filmărilor, prin extensia corpului.

– McLeod, trebuie să recunosc: te-ai integrat rolului. Vei face senzație printre arabi. Uită-te la ei!

McLean îi indică cu degetul câțiva oameni bronzăți, cu părul creț și aspru, purtând mustață scurtă. Îi observă cum abandonează discuțiile pentru a-l privi cu o urmă de spaimă și admirație.

– Angajații israelieni?

– Nu, interveni McBryan. Angajații pentru muncile de întreținere au corturile lor separat, undeva în marginea taberei. Cei de aici sînt cei mai importanți actori selectați de Wallworth pentru rolurile secundare.

– Cum te-ai descurcat, McLean?

– Excelent. E adevărat că viața în tabără e cam obositoare, dar în privința filmului, bătrînul Leimbart va da lovitură.

– De abia urmează partea mea. Mai avem de insistat. Nash va pune întreaga echipă în stare de alertă. Ambiția lui e mare.

– Nu mă interesează Nash. Am scăpat de comentariile lui critice. Mîine, cînd voi veți filma sub soarele Iordanului și vă veți bălăci în botezul lui McShade, grupul nostru va zbura înapoi la Edinburgh. Cei de la CORAL ne-au și distribuit alte roluri.

McBryan apărură din umbră, se interpușe între ei împingîndu-l pe ofițer și-i propti arma în stomac. Ochii acestuia se măriră. Proiectilul îi perforă abdomenul, ieși prin spate și izbi Press Air-ul aruncîndu-l într-o minge arzînd din resturi și table contorsionate. Omul căzu la pămînt cu gura larg căscată și două găuri în corp, prin care se vedeau măruntaiele amestecate cu singele și roind în carnea sfîșiată. Stropit de singe pe față, McLeod se retrase în întuneric ștergîndu-se cu mîneca albă. McBryan nu mai trase decît de două ori. Trîntiți pe burtă în praf, cei din echipa de intervenție o ciuruiră cu proiectile perforante. Reuși să treacă neobservat prin tabără cuprinsă de agitație, dar nu scăpă de comandourile israeliene ale poliției militare din Tel Aviv-Yafo care înconjuraseră deja corturile de la margine. Se concentră.

Nash apucă discheta pe jumătate ieșită din fanta videoproiectorului și o aruncă cu furie pe jos.

– Ce dracu a făcut aici Wallworth? Trucaje ordinare!

Schilozii pe care îi văzuse cu ochii lui ieri, șchiopi, ciungi, orbi, leproși, toți beduini israelieni, se mîmuțăreau pe ecran în cel mai jalnic mod. Fără excepție cădeau în genunchi, cu capul în praf, sărutau picioarele lui McLeod. Toate manifestările stupide nu respectau scenariul biblic și depășeau atribuțiile pe care le primise Wallworth. Scenele nu aveau ce căuta în film dacă nu dorea un eșec total.

Se repezi la primul tehnician întîlnit în cale.

– Unde e Wallworth?

– Cum unde?! La Ramat Gan! A transmis un mesaj acum două ore că mai întîrzie. Nu a găsit tot materialul pentru laboratorul de prelucrare.

– Discheta originală nu a fost sintetizată?

– Nu, încă nu. Harold trebuie să sosească curînd. Termină el treaba urgent.

– Omule, nu înțelegi? Schilozii îi dansau prin fața ochilor, orbii incurabili mergeau fără ajutor.

– Ce să înțeleg?

– Discheta originală nu e sintetizată!

– Și ce dacă?

– Truajele. Efectele speciale nu există în scenele care normal ar fi trebuit să fie trucate.

Tehnicianul îl privi nedumerit.

Vino! vino! vino! Îmi șoptește abisul și eu vin, mă apropii tot mai mult, scurtînd prin negura nesfîrșitului.

Sînt rece și totuși cald, strălucitor. Rece pentru că lumea care am fost a murit. Căldura o simt prin forța destinului, în apropiere, în chemarea care mă atrage. Idealul pare măreț, însă confuz, neclar. De ce o ființă astrală? Pentru ce o rupere din galaxia-mamă? Lumina, imaginea unei cruci de foc mă orbește și concentrîndu-mă îmi pot privi destinația, locul care mă ademenește. Puterea lui e mai presus de mine. Atingerea ametoitoare, zdrobindu-mi conștiința, a sorbului uriaș...

Să merite oare grăunțele capcană apusul unei lumi înfloritoare? Care e scopul voinței care mă dirijează spre această planetă?

– De ce se agită neciopliți ăștia de israelieni?

Unul dintre oamenii de pază se întoarse surprins înspre dînsul.

– Nu știu, domnule Nash. Barbarul tot barbar.

– Alungați-i de lîngă tabără. Vreau liniște.

– Și dacă nu pot?

– Cheamă poliția militară din Tel Aviv-Yafo. Să rezolve ei...

Gălăgia crescuse în intensitate. Însoțit de tînr, se îndreptă spre mulțimea concentrată în jurul unui foc.

Urcat pe o piatră, McLeod folosea araba, lansat într-un discurs înfierbîntat către personalul israelian din tabără.

– Nu-mi vine să cred, șopti o tehniciană. E ireal!

Cineva din față îi puse o întrebare pe care nu o înțelese din cauza zgomotului. McLeod îi răspunse:

– Prin voință și iubire adevărată obții credința și iertarea.

– De ce? Acum ar fi trebuit să fie rîndul Antichristului. De ce un alt Mîntuitor?

– Vi s-a oferit a doua șansă. Mulți o neagă ca și înaintașii lor. Cei dinții au greșit, au fost cu toții umani. Creînd ființa semiumană ați cîștigat o nouă variantă, o altă cale spre aceeași împărăție a cerurilor. Nu ratați încă o dată!

– Oamenii nu prea cred. Androidii...

– Androidii mă recunosc și sînt de partea mea. Sînt uniți. Creatorul vă verifică acum pentru că are altă alternativă pe lîngă cea de a lăsa rasa umană să decadă sau să o suprime.

– McLeod, termină! Termină odată! strigă Nash făcîndu-și loc.

– Pentru că voi nu înțelegeți – ridică McLeod glasul – viața este o perioadă anterioară unei proiectări într-o dimensiune cuprinsă de război. Sensul e unic. Un război interminabil, cu forțe combatante imense. Fiecare are dreptul la un antrenament. Și voi îl aveți... Dar vă pierdeți timpul cu complicații inutile, ajungeți acolo cuprinși de incertitudine, mai bine sau mai puțin antrenați. Pentru a rezista aveți nevoie de o pregătire dură. Asta vă propun și nu o credință fanatică...

– McLeod – aproape urlă Nash – încetează cu timpeniile! În cîteva ore tehnicienii vor fi aici. Cei de la firmă m-au angajat de la început să te supraveghez. Ești cel mai nou model. Se așteptau la unele reacții după ce ți-au implantat înclinația spre mitul biblic. Oprește-te! Altfel te vor distruge!...

– Nu vă acceptați condiția, frații mei... Spuse ceva și în arabă. Revoltați-vă!... Urletele îl aprobară.

În cort, McBryan își monta arma cu proiectile explozive.

Mergea ca în transă, împleticindu-se, lovindu-se de zidurile cu tencuială măcinată între pietrele rîspîndind un miros stătut. Gunoarele și resturile părăsite de ciini îi treceau neobservate pe sub picioare, zdrobindu-le, tăindu-și tălpile desculțe în cioburi ascunse. Tresărînd sub un spasm brusc de paralizie, se prăbuși în grămada de resturi fetide, cu ochii încețoșați îndreptați înspre grupul de oameni. „McCormick...ești Daniel McCormick...ziaristul... ce cauți aici, în pînză asta aspră?... ”

– Ei ei! Străinul! urlase în limba sa unul dintre traficanți. Dar l-am ucis...

– Omorîți-! Omorîți-! țipă înfiorat Jadda trădătorul, cu glasul sugrumat de spaimă. E djinnul negru, cel cu o mie de chipuri... Necuratul! Groaza îl cuprinsese o dată cu propriile cuvinte.

Se aruncă orbește asupra albului, cu pumnul scos. Ceilalți îl urmară încă o dată fără să gîndească, sub imboldul instinctului. Cu mîna ridicată, McCormick încercă imprecis să se apere. Șuierînd prin aer lama unui pumnal cu două tăișuri îi despică carnea, secționînd mușchii. Singele țîșni improșcind praful și îmbrăcămîntea agresorilor. Oțelul se opri în tîja antebrațului și aliajul apărură neted. Șocați, arabii scuipară și fugiră.

„Daniel McCormick... eu sînt viu... sînt înăuntru, prizonier... ” Singele se scurgea continuu, înroșînd pînză murdară a străvechii dișdașă.

Îl privesc pe McCormick cum se zbate agonic, limitat într-un trup ce nu-i aparține, între gunoarie, în mizerie. Mizeria, imperfecțiunea negativă care domină locul, oamenii, credința și planeta lor. Nu vor fi pregătiți niciodată să accepte încadrarea strictă, antrenamentul. Totuși ordinea îi va corecta atunci cînd va fi nevoie, dacă va fi nevoie. McCormick, androidul prezent, Daniel, cel care a murit. McCormick care moare. La fel de folositor scopului ca și Lumina, ființa purtătoare, călătorul printre stele. Doar Lumina merită, ca pasăre cosmică și-a părăsit galaxia chemat pentru a sluji scopului. Scopul nu a fost însă atins deocamdată, puterea există și trebuie folosită în interesul scopului. Oamenii pot fi uitați, cei din lumea de origine a ființei Lumina merită puterea. Încrămeniți în moarte așteaptă mesagerul revivescenței și mesagerul zboară înspre ei purtat de Lumină.

QUASAR – IAȘI

Premiul special POZITRONIC 1993

Aparatorul Voluntar al Societății

1. „Sînt o Apărătoare Voluntară a Societății. Am un denunț împotriva locatarului gogoșii nr. 81 din așezarea Pilsenit, pe nume Simona Altait.”

„Bioidentificați-vă! Bine. Continuă.”

„Aș dori să atrag atenția Atotputerniciei Voastre asupra faptului că sus-numita persoană are o comportare posibil-aberantă.”

„De ce? Prezintă-mi argumente.”

„Sus-numita persoană este o individă costelivă, astenică, cu părul de nici o culoare, dar cu toate astea e curtată de cel puțin șapte băieți. Pot să vă dau numele fiecăruia...”

„Momentan nu-i necesar. Continuă-ți observațiile.”

„Păi este norm ca anumite fete, deși nu-s cu nimic deosebite de altele, să aibă șapte curtezani, în vreme ce altora nu le rămîne nici unul? Ce echitate e asta?”

„Atît?”

„Nu-i destul? Puneți-o sub observație și-o să vedeți îndeajuns prin ce procedee de abi această creatură a diavolului îi innebunește pe băieți.”

„Încep observarea preliminară. Terminat.”

„Vigilență, Atotputernicule!”

2. „Sînt o Apărătoare Voluntară a Societății. Am un denunț împotriva numitei Simona Altait, locatară gogoșii nr. 81 din așezarea Pilsenit, aflată sub supraveghere.”

„Bioidentificați-vă. Bine. Iarăși dumneata?”

„Stimate Atotputernic! Am constatat cu satisfacție că atît timp cît deasupra gogoșii sus-numitei a luminat becul albastru ce indica supravegherea, fufa s-a dat la fund, iar băieții au început s-o ocolească. Totul mergea bine, pînă cînd într-o zi mi-am dat seama că becul s-a stins. E datoria mea de cetățean s-o întreb pe Atotputernicia Voastră: de ce ați suspendat supravegherea?”

„Pentru că n-am constatat nici o mișcare posibil-aberantă.”

„Nu? Dar nervozitatea ei? Ați văzut cum îi umblau ochii? Ha! Asta-i nimic? De ce s-ar fi temut, dacă n-ar fi avut ceva de ascuns? De ce au ocolit-o băieții? Ha?”

„Reacție tipică de apărare.”

„Tipică? Cui? Unei abi. Vă asigur eu că această fată este o abi. Cum ați întrerupt supravegherea, i-a strîns din nou în jurul ei pe toți cei șapte. Și pe acela...”

„Pe cine?”

„Pe acela care mai că stabilise o legătură călduroasă cu o fată de treabă, simțită și cu inima plină de filotellurie, care i-ar fi salvat sufletul de contaminarea abioasă.”

„Și-acum ce mai vrei?”

„Pe baza Legii Heraclizilor cer s-o puneți din nou sub supraveghere pe nesimțita aia, să-i trimiteți un Mediator, căci e

imposibil ca una ca ea să fie normă.”

„Încep o nouă observare preliminară. Terminat.”

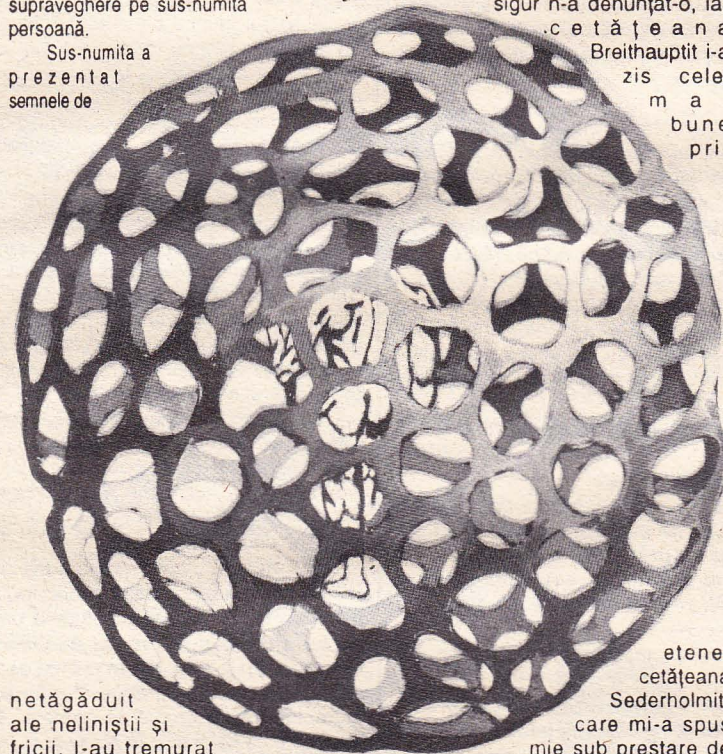
„Și eu voi veghea. Vigilență!”

3. „Sînt o Apărătoare Voluntară a Societății. Am de făcut un raport despre numita Simona Altait, locatară gogoșii nr. 81 din așezarea Pilsenit, aflată sub supraveghere.”

„Bioidentificați-vă... Iarăși dumneata?”

„Stimate Atotputernic! Am constatat cu satisfacție că în spiritul Legii Heraclizilor ați pus-o din nou sub supraveghere pe sus-numita persoană.

Sus-numita a prezentat semnele de

netăgăduit ale neliniștii și fricii. I-au tremurat colțurile gurii și a împărtășit vecinilor convingeri antisociale.”

„Date?”

„A declarat cetățenei Galena că îndeplinirea datoriei de locuitor al lumii gogoșilor este o treabă dezgustătoare.”

„Mai concret.”

„A susținut că Apărătorii Voluntari ai Societății sînt niște turnători ordinari.”

„Mai departe.”

„Cum adică, mai departe? Cum li se permite unor asemenea individe să umble libere, cînd ele confundă filotelluria și conștiința înaintată cu elementele vulgare ale societății antagoniste din vremurile de tristă amintire. Confundă? Mă rog, este o expresie îngăduitoare. Ne aflăm în fața unei tehnici subtile de otrăvire a sufletului. Această abi încearcă să slăbească încrederea atît de caracteristică majorității adevăraților noștri cetățeni în desăvîrșita orînduire a societății noastre și în atotputernicia, dreptatea și înțelepciunea Voastră.”

„Mai concret.”

„Păi, sus-numita a făcut niște aluzii la adresa acelei flare vechi timpite... adică la adresa Dumneavoastră, iertați-mă, dar a trebuit să reproduc întocmai... Va să zică: **acea fiară-veche timpită ar face mai bine să-și folosească energia ca să consolideze tunelele aflate într-o stare din ce în ce mai deplorabilă, în loc să se ocupe de intrigile turnătorilor.** Așa i-a spus cuvînt cu cuvînt cetățenei Galena, care i-a povestit doar cetățenei Breithauptit, cea mai bună prietenă a ei, însă sigur n-a denunțat-o, iar

ce t a t e a n a
Breithauptit i-a
zis celei
m a i
bune
pri-

etene, cetățeană Sederholmit, care mi-a spus mie sub prestare de jurămint. Eu n-am împărtășit nimănui, doar îmi îndeplinesc datoria față de lumea gogoșilor. Dumneavoastră sînteți o mașină, deci nu sînt sperjură.”

„Am înțeles. Vom cerceta aceste afirmații.”

„O veți cita înaintea Celor Doisprezece Drepti?”

„Vom vedea. Terminat.”

„Vigilență! Vigilență!”

4. „Sînt o Apărătoare Voluntară a Societății. Am un denunț împotriva numitei Simona Altait, locatară gogoșii nr. 81 din așezarea Pilsenit.”

„Bioidentificați-vă. A, dumneata? Ce mai vrei?”

„Mult stimat Atotputernic! Faptul că ați administrat o lecție dură sus-numitei mi-a oferit o mare satisfacție. În această satisfacție se oglindește admirația oricărui adevărat cetățean față de perfecțiunea și infailibilitatea Voastră, căci Dumneavoastră sînteți garantul egalitarismului și perfecțiunii societății noastre. Dacă și alții s-ar ridica astfel la înălțimea sarcinilor ce le revin, atunci ar fi mai puțini abi, iar

cetățenii plini de filotellurie ar avea mai puține stringeri de inimă sau nopți nedormite.”

„Cum adică?”

„Este incredibil și de neînțeles cum Cei Doisprezece Drepti au lăsat-o liberă pe sus-numita fufă, care a reușit iarăși să-l fărmece pe acel băiat de treabă, înainte de Ziua Nunții, astfel încît, deși se făcuseră toate pregătirile necesare semnării contractului social, a început să șovăie și s-a sustras de la îndeplinirea obligației sale. Deși mi-am sacrificat totul de dragul său. Mi-am terfelit buna reputație și totuși el s-a dus din nou la boarfa aia, pe care judecătorii au scos-o de sub acuzația c-ar fi abi. Cum de a fost posibilă o sentință judecătorească atît de strigătoare la cer?”

„N-au fost suficiente dovezi.”

„N-au fost destule? Numai eu am înșirat vreo sută pe parcursul interogatoriului luat la propria-mi inițiativă. N-a fost îndeajuns?”

„Nici una n-a fost destul de gravă.”

„Dar ce ați spune dacă aș dovedi că sus-numita persoană risipește valorosul avut obștesc?”

„Este o acuzație gravă. Prezintă-mi dovezi.”

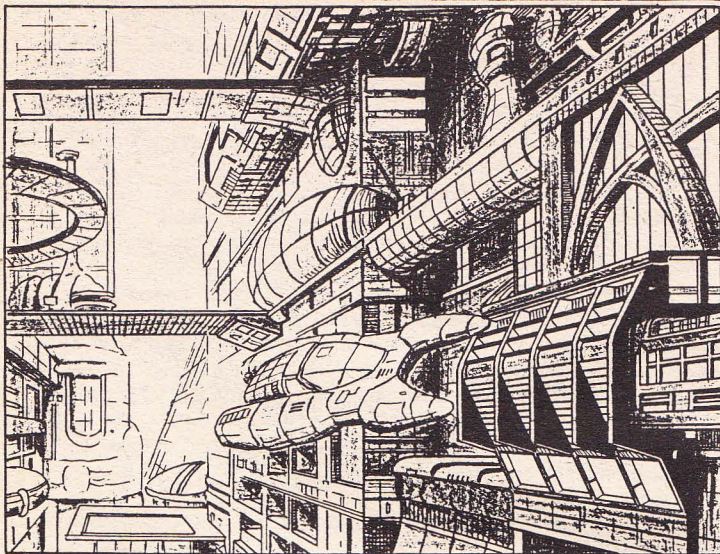
„Desigur. Dovada mi-a fost furnizată recent de emisiunea Dumneavoastră informativă: **Îndreptarul Mediatorului**, unde ați arătat că mărirea mediei greutății populației feminine de pe Telluria se datorează acelei enzime pe care Atotputernicia Voastră a început s-o adauge rației de alge, materia primă pentru sinteza oricăreia dintre mincările noastre, ca să înlătureți efectele neexpunerii la radiația solară. Cine consumă acest meniu și nu este expus radiației de fond a rocilor (ce-ar reduce automat efectele enzimei), deci cine își petrece mai tot timpul în gogoasă, ca marea parte a fetelor și femeilor, acela se va îngrășa inevitabil și neîntîrziat. Sînt afirmațiile Dumneavoastră?”

„Așa am spus.”

„Deci, vă întreb eu: oare cum rămîne Simona Altait atît de seducător mlădie, total diferit de alte fete? Cum obține această fufă succese atît de înnebunitoare? În sfîrșit, comunicarea Dumneavoastră mi-a deschis ochii: dacă n-are de lucru în afara gogoșii – și nu muncește – dispune de o singură posibilitate: otreapa nu consumă o parte a atît de prețioasei hrane, obținută de Telluria în urma altor eforturi și repartizată rezervorului alimentar aflat în gogoșa fiecărui cetățean, ci o arde, o aruncă, o risipește în scîrnăvii. Acum ce mai spuneți?”

„Vom verifica. Terminat.”

5. „Sînt o Apărătoare Voluntară a Societății. Am denunțat-o pe numita Simona Altait, locatară gogoșii nr. 81

din aşezarea Pilsenit. De ce nu se ia nici o măsură? Pindesc de-o săptămână patrula vinătorilor de abi, dar nici gînd să vină ca s-o smulgă pe individă din mijlocul cetătenilor loiali”.

„Bioidentificați-vă. Aha, am intuit corect că din nou ești dumneata. Ei bine, fii atentă. Te sfătuiesc să încetezi transmiterea de informații eronate, căci dacă-mi mai răpești vreodată timpul îți trosnesc una de douăzeci de mii de volți la bioidentificare”.

„Dar de ce? Eu doar...”

„Mă plictisești, ai priceput?”

„Dar fata aia a irosit avutul obștesc...”

„Da'de unde! Am verificat-o cu propriul meu terminal, vreme de o săptămână i-am urmărit zi și noapte fiecare mișcare. A mîncat tot. N-a aruncat nimic”.

„Și-atunci?”

„Chiar și eu m-am văzut nevoit să mă gîndesc îndelung, mi-au fost necesare două zecimi întregi de secundă ca să-mi concentrez gigabiții, pînă cînd m-am iluminat și-am trimis robotul medical să verifice”.

„Și?”

„Precum am bănuir, are hiper-ventilație. Ardere rapidă. Are metabolismul mai activ decît alții”.

„Vai mie!”

„Întrucît conform Legii Heraclizilor Gigantomatul are sarcina de a sigura tuturor cetătenilor săi egalitatea și pacea reciprocă, i-am administrat cîteva inhibitoare moleculare. Ca urmare și ea se va îngrășa de-acum înainte din cauza rației zilnice”.

„Rămîn veșnic îndatorată, binefăcătorule. Vă voi pomeni numele în fiecare rugăciune”.

„Terminat”.

6. „Doamna Sederholmit, pînă cînd o vom mai suporta printre noi pe fufa asta?”

„La cine vă gîndiți, domnișoară Claushalit?”

„Hai, nu vă mai prefaceți, la cîte domnișoare umblă băieții în caravană?”

„Nu cumva vă gîndiți la Simona Altait?”

„Ba chiar la ea”

„Mai ești supărată pe ea? Doar ți l-a înapoiat pe Fred. Nu mai există nici o piedică să vă luați”.

„L-aș lua, doar să mai vreau”.

„De ce nu? După cite mi-ai spus, ai fost logodiți”.

„Am fost, dar pe atunci alta era situația”.

„Ce dacă te-a părăsit pentru Simona? Ei și? Așa-s bărbaii. Dus a fost și-acum s-a ntors”.

„S-a întors? Păi bineînțeles, căci aia... aia...”

„Bucură-te că i-a dat papucii, acum poți fi sigură de el”.

„Cum m-aș bucura, dacă fufa aia n-ar fi în continuare atît de șic... și nimeni n-o denunță...”

„De ce ar denunța-o?”

„Deoarece atunci cînd a observat că dintr-un motiv sau altul a început să se îngrăse cu repeziciune, și-a îndopat iubitul cu rația. Și-acum, cînd s-au rotunjit, încearcă să-i agațe de gîtul celor de la care i-a furat. Iar acea fiară-veche timpită n-a făcut nimic...”

7. „Sînt o Apărătoare Voluntară a Societății. Am de făcut un denunț împotriva numitei Heidi Claushalit, locatara gogoșii nr. 76 din aşezarea Pilsenit”.

„Bioidentificați-vă. Bine. Continuă”.

„Numita persoană a susținut că Atotputernicia Voastră este o fiară-veche timpită. Am observat și în alte ocazii simptome dubioase”.

„Ascult”.

„Așadar, s-a întîmplat ca...”

Traducere: Gyorf Gyorgy

Titul original: „Onkentes tarsadalomrendesz” din volumul Mandics GYORGY; M. Veress Zsuzsanna – Gubolakok – București; Kriterion, 1988, pag. 41 – 47.

Vremea recoltei

– la-mă și pe mine!

– Nu pot să te iau. Noi avem de lucru acolo, nu mergem la plimbare. Nu putem avea grijă de tine acolo. Mai mult ne-ai încurca. Și, la urma urmei, nu cred că ți-ar plăcea. Nu-i nimic distractiv pentru cineva așa de mic cum ești tu.

– Hai, te rog, ia-mă și pe mine!

– Ei, haide, nu-l mai face să se roage atîta la-l cu tine. N-are să te încurce cine știe cît, și-apoi știi doar că lucrurile învățate la o vîrstă fragedă se întipăresc foarte teame în memorie. O să fie un bun început pentru el ca și cultivator. Dacă nu-l faci să prindă gustul meseriei ăsteia încă de la o vîrstă fragedă, s-ar putea să capete alte gusturi. Iar tu ai vrea să fie și el un cultivator, iar nu un fabricant sau cine știe ce altceva, nu-i așa?

– Bine, bine! Cînd vă puneți amîndoi ceva în minte, nu vă mai poate rezista nimeni! Și la urma urmei s-ar putea să ai dreptate. Ei, haide, micuțule, ce mai aștepti? Urcă! Trebuie să pomim, și dacă vrei să nu regret că ți-am dat voie să ne însoțești, atunci trebuie să faci așa cum îți spun eu și să încerci să mă încurci cît mai puțin. Ne-am înțeles?

Înainte cu o jumătate de oră, totul fusese în regulă la New York. Inspectorul Bradley de la Departamentul de Poliție din Chicago vorbise la telefon cu un omolog de-al său de la poliția newyorkeză în legătură cu un caz pe care-l rezolvau în colaborare. Cerase o informație și i se spusese să revină peste o jumătate de oră. Iar cînd revenise, centrala automată îi făcuse legătura cu biroul celui pe care-l căuta, dar de acolo nu răspunsese nimeni la telefon. Intrigat, inspectorul Bradley formase numărul unui alt birou din același departament. Cu același rezultat. În următoarele zece minute, inspectorul Bradley sunase toate persoanele din New York cărora le știa numerele de telefon și pe care își putea permite să le deranjeze. Fără nici un rezultat. New York-ul era cufundat într-o muțenie totală.

Inspectorul Bradley își anunță superiorii. După ce aceștia se convinseră că ceea ce susținea inspectorul Bradley era adevărat, iar nu rezultatul vreunei halucinații, decisă să ia legătura cu Washingtonul. Dacă nu pentru a da alarma, căci era de presupus că Washington-ul era deja la curent cu evenimentele, măcar pentru a afla ce se întîmplase.

În Washington toate telefoanele erau mute. Chiar și cele de la Casa Albă.

Abia atunci angoasa îi cuprinsese pe de-a-ntregul. Nu știau ce se întîmplase. Și nu știau ce să facă. Dar nici nu avură prea mult timp la dispoziție pentru a se gîndi la această chestiune. Căci după o oră dispărură și ei, împreună cu toți locuitorii din Chicago.

– Și vrei să zici că voi ați amenajat mai demult tot ce era în spațiul ăla?

– Da, micuțule. Condițiile pentru dezvoltarea culturilor erau foarte bune. Trebuia doar să amenajăm puțin spațiul, care nu avea o conformație chiar optimă. Niciodată spațiile naturale nu au o conformație optimă. Dar n-a fost prea greu să facem amenajările necesare. lei un bulgăre de materie de aici, îl muți dincolo, îi dai o mișcare potrivită... Dar nu-i acum vremea să-ți explic toate astea. Te vor învăța instructorii la timpul potrivit.

– Dar de unde știți cînd e cea mai bună recoltă și care e timpul potrivit pentru a o aduna?

– Avem tot timpul stații de observare mobile la fața locului. Și, pe lîngă asta, ne mai bazăm și pe experiență.

– Aha... va să zică ați mai adunat și alte recolte pînă acum?

– Bineînțeles. Din alte locuri, dar și de aici. Îmi amintesc că eram un novice. Luam parte pentru prima dată la o recoltare și s-a întîmplat să trebuiască să venim chiar aici. Recolta ajunsese în stadiul optim de dezvoltare. Erau niște reptile uriașe...

– Dar acum sînt...

– Ei, credeam că știi treaba asta! Niciodată o recoltă adunată din același loc nu seamănă cu alta. Decît dacă vrem noi. Dar lucrul ăsta nu-i rentabil. Ar necesita îngrijiri suplimentare, reamenajări, dirijare, pe cînd așa o recoltă se dezvoltă pe seama reziduurilor celei anterioare.

– Aha... Deci de aceea nu ați adunat totul. Ceea ce a rămas sînt reziduuri...

– Da. Reziduuri și principii nutritive ale culturii.

– Dar ce mici sînt! Și de ce se mișcă așa de repede?

– Pentru că sînt efemere. Trăiesc mult mai puțin decît noi. Și într-un ritm mult mai accelerat. De-aia ne și trebuie nave atît de rapide. Ca să ajungem acasă înainte de deprecierea lor.

– Și cum are să fie cultura care va crește în locul acesteia?

– Vom lăsa totul să evolueze de la sine, pentru că așa e mai rentabil. Faci doar amenajarea inițială, care e absolut necesară, după care nu prea mai cheltuiești nimic în privința asta. Deci, evoluția fiind întîmplată, nu știm cu exactitate cum va evolua viitoarea cultură. Avem, totuși, niște estimări probabilistice pe care ți le pot arăta.

– Dar ce mici sînt! Și uite cum se mișcă, de parcă ar fi curioase ce se întîmplă cu ele. Oare își dau seama ce li se întîmplă?

– Ei, bineînțeles că nu. Cum îți închipui așa ceva? Pentru asta ar trebui să fie inteligente, așa ca noi.

– Și nu sînt?

– Vai, micuțule, cît de naiv ești! Cum ar putea să fie?

– Dar dacă totuși sînt? De ce nu încercăm să comunicăm cu ele?

– Ei, hai, că m-ai dat gata cu chestia asta! Ce rost ar avea? Am pierde timpul degeaba. Nu sînt decît niște biete animale bune să satisfacă pretențiile gurmănzilor cu contururile pline.

Era anul 2222 cînd pe Pămînt încolțiră germeii următoarei recolte.

Ovidiu Gheorghe RUȚA

Îi vor mai da încă o şansă bătrînului obosit, gîndea. M-au împins cu spatele la zid și ar face bine să fie atenți cînd pun un tip ca mine cu spatele la zid.

Aprinse o țigară cu mîini sigure, privind cu atenție în jurul mesei, urmîrind efectul produs de siguranța bătrînului lui mîini obosite.

– Atenție, domnilor, zise, nu mă stîrniți. Vă veți găsi în situația de a face față unui Goom furios.

Ei îl priveau cu răceală. Puse jos țigara de foi proaspăt aprinsă și văzu că avea deja o altă țigară de foi proaspăt aprinsă în dreptul lui.

Asta însemna că fuma din două țigări odată. În anumite condiții asta ar putea fi un semn de nervozitate.

– Domnule Goom, zise domnul Cutter, cu o voce răbdătoare ca și cînd s-ar fi adresat unui copil, aveți de ales între a deveni președinte de consiliu și a părăsi compania. Îmi pare rău, dar noi, cei de la Goom Looms, prețuim compania prea mult ca să scăpăm marea ocazie oferită nouă.

Reginald Goom ridică una din țigările de foi și trase un fum. O puse jos cu un gest larg al mîinii.

– Costume spațiale, zise cu dispreț. Goom Looms a fost totdeauna o fabrică mică și prosperă. Ca subcontractant în costume spațiale am deveni pur și simplu un appendice al Triumphant Textiles. Nu, nu vom deveni lacomi. Am rezistat pantalonilor de damă. Am rezistat pijamalelor. Acum rezist costumeelor spațiale. Costume frumoase pentru oameni de afaceri prosperi, acesta-i țelul Goom Looms, cum era și pe vremea tatălui meu și va fi totdeauna.

Își scoase tabachera, absent, și extrase o țigară de foi. Greutatea brichetei, făcută din argint lucrat, apăsă plăcut în palmă. Își aprinse țigara și aruncă un vîrtej de albastru de Havana în lungul mesei de conferințe.

Domnul Cutter se ridică, cu ochii scăpărători.

– Domnilor, acum este timpul să votăm. Cred că ar trebui să avem o organizare modernă și un nou președinte al Goom Looms care să ne conducă spre raiul contractului costumelor spațiale. Nu există nici un motiv pentru care costumeul spațial Goom să nu devină învelișul la modă al celor cu mîntea la stele. Supun la vot.

Reginald Goom privi spre Cutter. Cutter avea o bucată de tifon pe gulerul gabardinei Goom, o dovadă evidentă a unei minți pedestre și nepăsătoare.

– Așteptați, zise. Nu cred că dumneavoastră, domnilor, aveți chiar controlul Companiei. Eu votez și cu acțiunile domnului Mullen, vărul meu.

– Scrisoarea de reprezentare a domnului Mullen și-a depășit termenul, zise Cutter. Și dacă veți continua să aprindeți țigări de foi cu actuala frecvență, compania va da repede faliment.

Goom privi cu groază la cele trei țigări de foi aprinse din fața lui. Se seniliza. Nu în singurătatea locuinței de burlac, ci chiar la masa de conferințe în cea mai importantă clipă a vieții lui. Ridică ochii către poza tatălui care surdea pe perețele elegant îmbrăcat în piele.

– Să păstrezi totdeauna fabrica noastră de confecții mică dar prosperă, zisesse acel domn. Să ții minte totdeauna că superlativul apare în cantitate mică. Dacă poți crea un nou rever la vremea ta, ți-ai umplut viața. Lasă marele ciștig. Cînd apare marea finanță o urmează o întreagă bandă de oameni ai banului.

Goom privi în lungul mesei de conferințe. Putea observa schimbarea pe fețele lor. Căpătau înfățișarea de oameni ai banului, iar el se seniliza. Mica fabrică de confecții, ca toate lucrurile bune, avea un sfîrșit.

Dar Reginald Goom nu ceda fără să lupte.

– Dick Mullen îmi trimite în fiecare an o scrisoare de reprezentare, zise el.

– Unde este? întrebă Cutter.

– Acum, în prezent, el se află pe Lună, sînt necesare două săptămîni ca s-o primim, zise Goom.

Acum mîinile îi tremurau. Acum se simțea puțin rău.

– Dar vedeți, zise Cutter pe un ton utilizat de obicei pentru copii încăpățînați, trebuie să acceptăm sau să respingem contractul de costume spațiale pînă sîmbăta ce vine. Nu avem două săptămîni la dispoziție.

– Insist să amînăm această ședință a consiliului de directori cu două săptămîni, zise Goom simțind că-l lasă inima.

Fir-ar să fie! Ar fi trebuit să nu neglijeze treaba cu scrisoarea de reprezentare. Nu-și dăduse seama de revoluția pe scară largă urzită de Cutter în spatele lui, cu ocazia acestui subcontract timpit cu Triumphant. A urlat. A promis. A argumentat.

Degeaba. S-a votat și, fără acțiunile lui Dick Mullen, a pierdut.

Chiar și Johnson și Reed, adevărați Goom în materie de afaceri, au fost împotriva lui. Nu îndrăzneau să-l privească în față, dar au votat împotriva lui.

– Scrisoarea de reprezentare a domnului Mullen poate fi în poșta pe care o aduce racheta de pe Lună chiar acum, zise Goom, simțind cît de disperată îi e poziția. Puteți să-mi acordați timp pînă sîmbăta ca să înregistrez și votul acțiunilor lui. Acesta este cel mai important vot din istoria companiei.

– Nu, zise Cutter.

Dar acum Johnson și Reed au fost cu el. Era o ieșire. Ei știau că fizic era imposibil să primească reprezentările înainte de sîmbăta.

– Nu văd nici un rău dacă votăm din nou sîmbăta, zise Johnson, așa că sînt de acord.

Reed secundă moțiunea așa că au fost depășite obiecțiile lui Cutter. Oamenii banului erau cruzi, dar nu erau brutali. Tot nu îndrăzneau să-l privească în față. Știau că e sfîrșit și se agățau de respectul de sine acordîndu-i încă trei zile de control ca și cînd, în aceste condiții, asta ar fi contat. L-au lăsat singur în camera de conferințe cu cele trei țigări de foi.

Goom privi la cele trei țigări de foi, una stinsă, două arzînd. La fel ca aproape stinsa familie Goom. Doar el, nepoata lui și acel idiot de cercetător cu care se măritase ea. Și doar trei zile să ajungi pe Lună, să iei scrisoarea de reprezentare și să vii înapoi...

– Am trimis un iepure către Lună azi-noapte, îi spuse Vic Webb soției, la cafeaua de dimineață.

Virginia dezlipi pleoapele doar atît timp cît să privească atent fața soțului ei.

– Bravo.

– Webb Traveleasy va înlocui în întregime navele spațiale, zise Vic. Sînt pe drumul cel bun, în sfîrșit.

– Atunci o să trebuiască să treci peste iepuri, zise ea. Să tot fie cîteva luni de cînd trimiți iepuri către Lună. Cînd începi cu oameni?

– Poate peste zece ani, poate peste douăzeci, o invenție nouă cere timp. Mai avem necazuri cu scheletul.

– Cînd vom fi bătrîni, albiți, vom valora miliarde, zise ea. Dar cei mai folositori ani ai vieții sînt cheltuiți în drumuri gratuite pentru iepuri. De ce nu încerci pe oameni?

– Aș putea încerca pe unchiul Goom, bătrînul hoitar, zise Vic. Ieri a refuzat să-mi împrumute bani pentru noile antene ale Traveleasy. 500 de dolari ajungeau. Aștia-s bani de țigări pentru el.

– Lasă-l pe unchiul Goom în pace! strigă ea, cu o înfocare surprinzătoare pentru acea oră a dimineții. Este singura rudă bogată pe care o am. Fără el aș trudi din greu într-o căsnicie cu un profesor universitar neterminat și aș muri de foame.

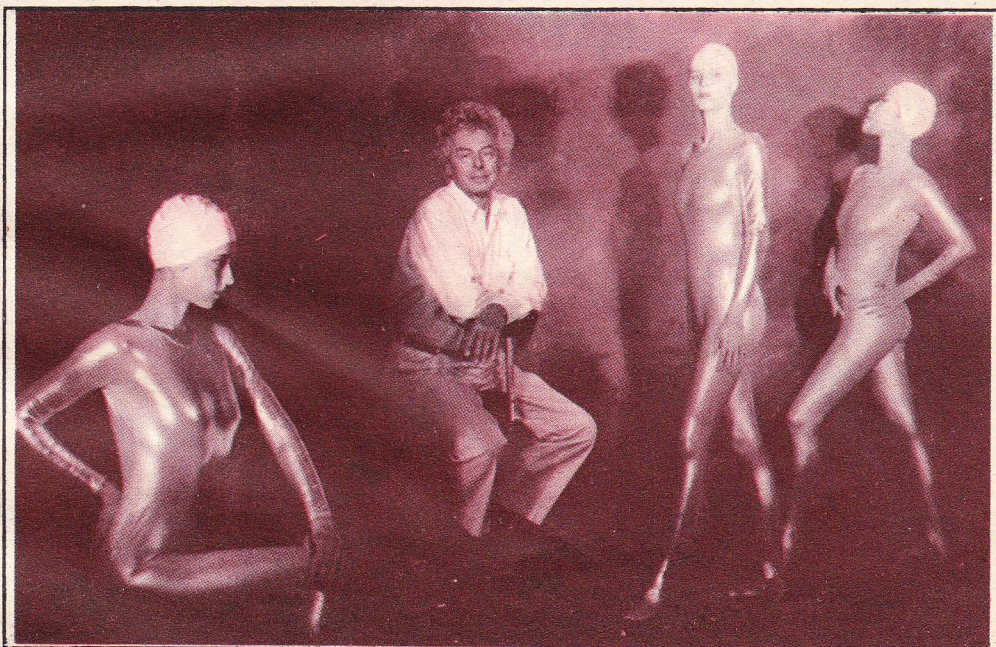
– Așa-i divorț? întrebă Vic.

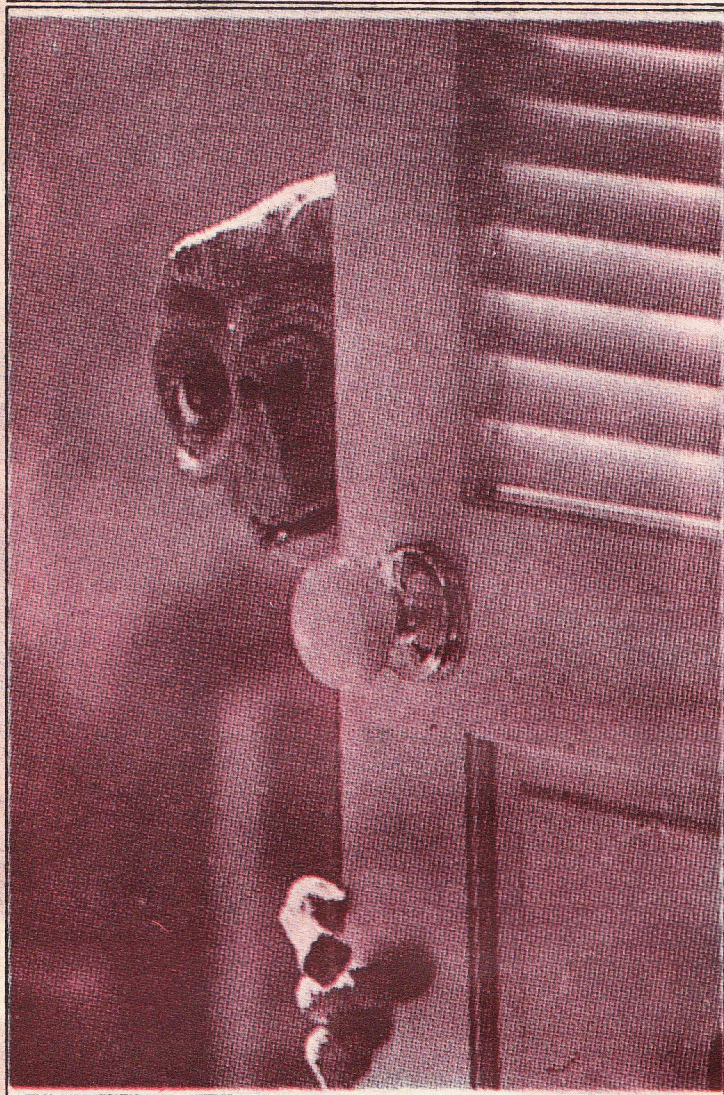
Virginia capitulă.

– Nu fi prostuț. E doar faptul că, știi, ești al naibii de nepractic, dacă-mi permiți să caut un cuvînt. Traveleasy a ta valorează milioane în starea actuală, dar numai tu și acel ridicol doctor Pitch de pe Lună știți asta.

– Știința evoluează. Nu explodează.

– Ieri, zise Virginia, luminile de poziție au căzut de pe vehiculul nostru aerian. Ce propuneți să facem, doctore Webb? Mai este și problema celor 200 datorate spitalului de la ultima sarcină. Au amenințat că vor reintra în

posesia copilului. Sper că aceste probleme minore vor fi rezolvate.

Vic oftă. O sărută.

– Te iubesc, îi zise.

Ea oftă.

– Bineînțeles, zise. Să nu mai vorbim de asta.

În timpul sărutului degetele ei subțiri și grațioase sustrasera portofelul lui subțire și grațios. O femeie, chiar soție, trebuie să trăiască.

Din norul de fum de țigară răsună vocea unchiului Goom.

– Ce-i asta? Întrebă atingând o parte a mașinii cu bastonul.

– Te rog să nu-mi spargi echipamentul cu bastonul, zise Vic. Țasta-i un circuit imprimat și dacă-l strici o să traducă blana de iepure în sanscrită.

– Așadar ai trimis iepuri către Lună, zise unchiul Goom, scuturînd scrumul de țigară.

Vic, cu un strigăt, îndepărtă scrumul profanator de pe prețioasele părți ale mașinii.

– Da, zise Vic controlîndu-se. Și am nevoie de 500 de dolari ca să pot continua. Nu ți-aș fi spus, dar pur și simplu trebuie să am niște bani.

Reginald Goom se retrase. Strălucirea expansivă din ochii lui scăzu la o mai mică intensitate.

– Pentru lucrul ăla? Arată ca o cameră de televiziune.

– Transmite, zise Vic. Transformă carnea în raze de lumină pe care le trimite în spațiu, bineînțeles, cu viteza luminii. Am calculat că pot trimite un om pe Lună pentru 68,14 dolari în răstimp de câteva secunde. Fără așteptare îndelungată. Fără rău de gravitație. Fără griji de ciocnire cu meteoriți. 68,14 dolari în loc de 500 de dolari cît costă acum. Așa că, dacă mi-ai putea împrumuta niște...

– Așteaptă o clipă, zise unchiul Goom. Prima dată am vorbit despre știință și dintr-o dată vorbim despre bani spre care am alunecat cam repede. Hai să ne înapoiem la știința ta.

– Substanța, oftă Vic, dîndu-și seama cît trebuie lăsat deoparte cînd ai de-a face cu un profan, pare impenetrabilă, dar știm că soliditatea materiei este o iluzie. Înăuntrul unui atom sînt mari spații goale.

Ciocăni cu reverență desăvîrșirea de crom a mașinii.

– Chiar și încă ceva dur ca metalul sînt, relativ, lumi de spațiu între orbitele electronice și nucleu, la fel de mult spațiu ca în sistemul nostru solar și în sistemele solare comparativ cu mărimea electronului, bineînțeles.

– Da, spațiul-timp, șopti unchiul Goom, privind încruntat ceasul.

– Asta n-are nimic de-a face cu spațiul sau timpul, strigă Vic. Are de-a face cu reducerea materiei la cele mai simple particule electrizate și transmiterea lor către Lună. Un computer memorează alcătuirea complexă pe care o trimitem către Lună. Numai recent am obținut acest gen de sofistici care în computere.

– A, da, computere, zise unchiul Goom, pronunțînd cuvîntul pe care-l văzuse, cel puțin ocazional, în ziare. Foarte științific.

– Ai urmărit vreodată funcționarea unei mașini de vată de zahăr?

Unchiul Goom se dezumflă nițel. Nu s-a putut niciodată obișnui cu saliturile lui Vic în logică.

– Ai văzut că un om pune zahăr obișnuit într-o mașină de vată de zahăr, zise Vic. Zahărul e tors într-o substanță fină care ți se topește în gură. Totuși, ținînd seama de pierderi pentru zahărul obișnuit, în final ai același produs de la care ai pornit. Puțin schimbat ca formă, dar nimic care să poată fi confundat cu sare sau cu orice altceva. Webb Traveleasy face asta. Toarce particulele electrizate într-o rețea ca pînza de păianjen peste spațiu cu ochiuri atît de largi încît trec toate particulele. Altfel decît la vata de zahăr, particulele sînt reintegrate pe Lună și astfel transportul este realizat.

– Absolut uimitor, zise unchiul Goom. Îmi place.

– Exceptînd scheletul, zise Vic cu necaz. Scheletele mele zăbovesc totdeauna și trebuie reintegrate mai tîrziu pe Lună. Asta mă ține pe loc.

– Cum e fără schelet? Întrebă unchiul Goom.

– Nu prea rău. Dar oamenii nu le place să aștepte să le vină scheletele. De aici am nevoie de 500 dolari ca să dezvolt o antenă emițătoare pentru o frecvență mai înaltă. O să încep pe porțiuni, cel puțin. Dacă mi-ai împrumuta măcar...

Unchiul Goom tăcea încruntat. Apoi ridică din umeri.

– S-ar putea s-o fac, zise, dacă-mi asigură două condiții.

Vic arăta surprins. De obicei unchiul Goom se lupta ca un tigră cînd era vorba de împrumutat bani cuiva.

– Spu-spune-le, zise grăbit.

– Prima este să mă trimiți pe Lună, zise unchiul Goom. A doua: trebuie să încetezi să mai porți gabardina Goom în laborator și s-o arzi cu acid. Ultima nu e mai puțin importantă ca prima. O țesătură Goom este o operă de artă.

Vic îl privi atent.

– Vrei să mergi pe Lună? Întrebă. Chiar acum?

– Da.

– De ce?

– N-are nici o importanță. Să zicem că devin bătrîn și sentimental, suspină unchiul Goom, și vreau să ajung pe Lună imediat. Sînt dispus să plătesc 500 de dolari pentru asta. În rest este tăcere.

Vic scutură din cap.

– Fără discuție, nu te trimit pe Lună. Multe idei bune au fost stricate de grabă fiind încercate prea devreme pe oameni. Este absolut în afara oricărei discuții.

Unchiul Goom scutură din cap la rîndul lui.

– De ce să arunc bani buni pe nimic? Chiar dacă termini Traveleasy ar trebui un doctorat în fizică ca s-o faci să meargă.

Vic roși. Unul din punctele lui slabe era supracomplexitatea în inginerie.

– Asta-i o minciună. Aș putea scoate din tine sau din oricine un operator competent în zece minute.

– Dacă ai introdus o astfel de simplitate, zise unchiul Goom; s-ar putea să fie practic... și s-ar putea să-ți împrumut mai mulți bani. Dovedește-o.

În ochii lui Vic apărea o strălucire cînd mîndria lui în simplitatea designului era în joc.

– Ei bine, e cu adevărat foarte simplu, zise. Absolut ingenios. Acum, mai înții faci...

Unchiul Goom ascultă răbdător, abia trăgînd din țigara de foi. La sfîrșit suspină și scoase carnetul de cecuri.

– Vorbești de parc-ai avea ceva practic, admise unchiul Goom.

Vic roșise și-și căuta portofelul.

Destul de ușor de convins, bătrînul, dacă ai timp. Vic scăpă un strigăt. Portofelul nu era la locul lui.

– Scuză-mă, unchiule Goom, zise strîngînd buzele. S-a produs o josnicie în această casă, azi! Și dispăru, îndesînd cecul în buzunarul lateral al gabardinei Goom.

Traducere Mihai CRANTA

(va urma)

12. Înainte de a continua serialul nostru, trebuie subliniat faptul că perioada 1911 – 1925, pe care am prezentat-o în primele 11 episoade, este considerată de specialiști FUNDATIA literaturii moderne SF anglo-saxone. În fapt, bazele literaturii sf, în țările anglo-saxone, au fost așezate de la începutul secolului trecut. Utopiile și contrautopiile au apărut din abundență în această perioadă, iar o serie de imitatori l-au copiat pe H. Rider Haggard, sub forma așa – numitelor DIME NOVELS (romane în patru episoade publicate în fascicule detașate). Cărțile lui H.G. Wells au constituit o nouă sursă de inspirație autorilor populari, care au anexat tema călătoriei în timp sau spațiu temelor obișnuite. În sfârșit, ideile din romanele lui Jules Verne au fost la rîndul lor incluse în DIME NOVELS și, în urma combinațiilor făcute de scriitorii timpului, s-a creat romanul de aventuri avînd ca bază ideea științifică sau pseudostiințifică (invenții extraordinare, savanți nebuni etc).

Trecînd prin toate aceste etape, la sfîrșitul anului 1925, literatura Science Fiction sau Science Fantasy era deja definită, rămînînd să fie inventați doar termenii. Dovada cea mai bună este republicarea, în zilele noastre, a numeroase titluri din această perioadă, în colecții SF sau F.

Dacă în anul 1925, literatura SF exista, lucrul care-i lipsea era un punct de focalizare, care să-i permită diferențierea de alte publicații populare cu care era amestecată și adeseori confundată.

Luna aprilie a anului 1926 este una din datele cele mai importante ale literaturii science-fiction moderne. În această lună a apărut primul număr AMAZING STORIES, un nou Pulp care avea pe prima pagină interioară subtitlul: The Magazine of Scientifiction. Coperta reprezenta o scenă, desenată de Frank R. Paul, din romanul „Hector Servadac”, celebrul roman al lui Jules Verne; cîțiva oameni izolați pe o cometă care-i purta spre Saturn. Coperta indica numele a trei autori, care figurau în sumar: H.G. Wells, Jules Verne și Edgar Allan Poe. Numele lui Hugo Gernsback, redactor șef, era de asemenea menționat. Revista avea dimensiunile mai mari ca ale unui „pulp” obișnuit (17,5 x 25 cm), formatul său fiind 21 x 29 cm. Marginile revistei erau tăiate la ghilotina tipografică, făcîndu-le mai îngrijite și mai ușor de citit. În sumar, în afară de cei trei autori precizați, mai erau George Allan England, Austin Hall și G. Peyton Wertenbaker, un tînăr autor sosit de la Science And Invention.

Editorialul lui Gernsback, intitulat „Un nou gen de revistă”, avea deasupra o bandă pe care se putea citi: „Ficțiune extravagantă astăzi... mîine realitate”. Iată cîteva extrase: „O altă revistă de ficțiune! La prima vedere, s-ar părea că nu mai este loc pentru o altă revistă de ficțiune. Cititorul se poate întreba: «Nu sînt deja prea multe publicate?» Este adevărat. Dar nu este vorba doar de o nouă revistă, Amazing Stories este un alt fel de revistă de ficțiune! În întregime nouă – în întregime diferită – este ceva care nu s-a mai făcut în această țară. De aceea Amazing Stories merită să vă atragă atenția și să vă rețină interesul. Există reviste de ficțiune, cele rezervate poveștilor de dragoste, cele care publică povestiri despre sex, reviste de aventuri etc, dar o revistă de ficțiune științifică este un pionier în acest gen în America. Prin «scientifiction» înțeleg acele povestiri scrise în maniera lui Jules Verne, H.G. Wells, Edgar Allan Poe, adică povestiri în care interesul românesc este combinat cu elemente de știință și profeții despre viitor. De mai mulți ani, public asemenea povestiri în reviste asemănătoare lui Amazing – Science and Invention și Radio New... Edgar Allan Poe poate fi considerat tatăl «scientifiction»-ului; el este cel care, la origine, în povestiri romanțate, a utilizat date științifice în intrigă. Puțin mai tîrziu a fost H.G. Wells, ale cărui romane «scientifiction», ca și ale precedesorilor, au devenit faimoase și nemuritoare».

Ca o concluzie, Gernsback preciza în continuare:

„Cîteva scrieri germane, franceze și engleze, aparținînd genului «scientifiction» și scrise de cei mai buni autori ai momentului, au fost reținute pentru a apare în Amazing Stories”. Această frază a lui Gernsback merită să fie analizată mai atent, în contextul în care se afirmă că SF-ul este o creație pur americană; de fapt, în Statele Unite genul a găsit un teren propice pentru a se dezvolta. Gernsback, prin crearea revistei Amazing Stories, a cristalizat mișcarea și a dat startul la ceea ce se numește science-fiction modern.

Primul Amazing, ca și multe alte numere din anii următori, nu prezintă prea mare interes pentru noi, deoarece cuprinde în paginile sale numeroase reeditări. „The Fact In The Case Of Mr Valdemar”, de Edgar Allan Poe, Wells și romanul lui Jules Verne, „Hector Servadac”, sînt clasicii; textele lui Allan England și Austin Hall proveneau din Munsey Magazines; în sfîrșit, nuvela lui Peyton Wertenbaker era o reeditare din Science And Invention, urmarea romanului „Hector Servadac”, „Voyage au Centre de la Terre” de Jules Verne, un alt text de Wells și o nuvelă semnată de Murray Leinster, „The Runaway Skyscraper”, apărută inițial în Argosy în februarie 1919 (este povestea unui zgîrie nori american, Metropolitan Tower, călătorind în timp și ajuns în epoca în care insula Manhattan era locuită de cîțiva indieni care nu văzuseră niciodată oameni albi). A fost nevoie de așteptarea numărului 3 al revistei Amazing, în iunie 1926, pentru a vedea tipărit primul text original: „The Coming of the Ice”, de G. Peyton Wertenbaker. Acest autor în vîrstă de 19 ani avea deja în urmă o carieră de 3 ani ca scriitor de scientifiction. În continuare a abandonat genul dar, interesîndu-se tot timpul de el, în anul 1953 îl descoperim colaborator la o publicație studentescă care se ocupa cu studiul posibilității vieții pe planeta Marte. „The Coming of the Ice” este un text marcat puternic de influența lui H.G. Wells. Este povestea ultimului om de Pămînt, nemuritor, născut în anul 1930. Se numește Dennell și este englez. Prietenul său, celebrul chirurg Sir John, i-a făcut o intervenție chirurgicală care i-a suprimat îmbătrînirea celulelor. Logodnica sa are intenția de a face aceeași operație, dar un accident de automobil cauzează moartea doctorului și a tinerei fete. Dennell rămîne astfel singurul nemuritor și, pentru că operația îi anulasese facultățile sexuale, se refugiază în studiul științelor și al literaturii. În curînd devine omul cel mai savant de pe planetă pînă într-o zi, după trecerea mai multor secole, cînd este depășit de evoluția generală a rasei umane. Dennell nu rămîne decît o curiozitate, o relicvă a trecutului. Cu trecerea anilor, puterea calorică a soarelui scade, zăpada, apoi gheața acoperind întreg Pămîntul. Omul viitorului, o creatură costelivă, cu un creier hipertrofiat, nu poate suporta frigul; ultimul supraviețuitor va fi Dennell, al cărui organism este mult mai rezistent. Moare la rîndul său, într-o subită iluminare, care îl face să redescopere dragostea, sentiment de a cărui existență uitase, chipul fostei logodnice apărîndu-i în fața ochilor...

Cu excepția cîtorva texte inedite, celelalte apariții sînt reeditări care formează fondul revistei Amazing. Se poate întîlni, de exemplu, „The Second Deluge”, semnat de Garrett P. Serviss, „The Island of Dr Moreau”, de H.G. Wells, „The Mad Planet” de Murray Leinster, „Un Drame Dans Les Airs”, de Jules Verne etc. Pentru a scurta această enumerare, trebuie spus doar că între 1926 și 1929, Gernsback a publicat 30 de texte ale lui Wells, 9 romane ale lui Jules Verne, șapte nuvele ale lui Edgar Poe și o mulțime de texte preluate din Munsey Magazines. Nici Merritt nu a fost ignorat, cu toate că stilul său a fost mai aproape de „fantasy” decît de „scientifiction”, „The People of the Pit” a fost republicat în numărul din martie 1927, iar „The Moon Pool” în cel din mai. Hugo Gernsback nu s-a uitat nici pe el însuși, „Ralph 124C 41 +” apărînd în Amazing Stories Quarterly (iarna anului 1929).

Dolce vita

– Mary, Molly. Mai e puțin, se răsti John, capul familiei, așezat autoritar în fruntea mesei.

– Tată, mai avem desertul! protestă o fetiță de vreo zece ani, ce încerca din răspuț să înfulece o savarină sintetică, nereușind să-i facă față.

– Timpul ne presează, înțelege. Dacă ar fi după mine, te-aș lăsa. Grăbiți-vă.

Cinci persoane se chinuiau să înghită ultimii dumicați ai unei frugale mese de prînz: John, un bărbat de 40 de ani, Mary – soția lui, Grass și Sunny – cei doi „juni primi” de 16 și respectiv 13 ani, secondai de guraliva Molly – mezină a familiei, avînd doar 7 ani.

Cu mari eforturi Molly reuși să înghită o parte din savarină; în același timp, dintr-un difuzor se auzi un semnal strident și apoi o voce feminină cu un ton aspru: „Vă rugăm să părăsiți încăperea. Peste un minut va trece accelerat 40019. Vă mulțumesc pentru înțelegere”.

– Da! lăsați dracului masa! își ieși din sărite John, neștiind cum să-i mai înduplece. Oricum, masa se dezintegrează sub privirile disperate ale micuței Molly, ce nu apucă să-și recupereze restul prăjiturii. În locul ei rămăseră doar șinele căii ferate, gata de a-și îndeplini misiunea.

Din același difuzor se auzi aceeași voce: „Sper că v-a plăcut masa. Să vă fie de bine și, nu uitați, la orele 20,30 masa de seară. Nu întârziați căci la 20.46 va trece rapidul 51113.

Cei 5 părăsiră locul mesei, spre nemulțumirea mezinei.

– Tati, da' n-am terminat prăjitura! Vreau prăjitura! Scîncetele ei fură acoperite de un huruit infernal, ce se amplifică din clipă în clipă. Trenul trecu prin sufrageria lor, ca o săgeată. Grass și Sunny așteptară momentul cu nerăbdare. Așezaseră din timp pe linia ferată ce tăia în două apartamentul, cîteva monede de 1 cent. Acum își recuperau cu satisfacție comorile, mult aplatzate de roțile trenului.

– Tati, mi-ai promis că mergem la film...

„Iar Molly!”, se încruntă John știind că nu putea scăpa cu una cu două de ea, mai ales în week-end.

– Așteaptă puțin, draguță. Întii să ne facem siesta, apoi vom mai vedea...

Ultimele cuvinte îi fură acoperite de un semnal strident. Apoi, aceeași voce feminină răsună din difuzor. „Vă semnalăm un cutremur cu magnitudinea 7,9 grade pe scara Richter. Unda de șoc va ajunge la dvs, peste 5 minute – durata 58 secunde. Luați măsurile necesare”.

– Of, Doamne... Tocmai cînd să ne distrăm și noi, bombăni John... Sper să nu se lase cu fisuri de podea, gîndi în timp ce apăsă un buton roșu situat pe unul din pereții sufrageriei.

– Dispozitivul antigravitațional! Acum, tot ce se află în apartamentul nostru e în afară de orice pericol, și... își mușcă limba, înghițindu-și ultimele cuvinte. O zguduitură puternică îl propulsă în tavan. Plutea asemeni obiectelor aflate în apartament. Televizorul senzorial în relief se dezechilibra, desprinzîndu-se de pe suportul pe care se afla, în timp ce cărțile ce-și luaseră avînt din bibliotecă începuseră un vals în jurul lui. Membrii familiei pluteau de asemenea, care

de care în poziții mai dubioase.

Totul deveni o harababură. Un jet de apă se strecură în sufragerie, dezintegrîndu-se în mii de componente.

– Fir-aș al dracu', n-am închis ușa de la WC! remarcă John. Urmară cîteva zguduituri de proporții mai mici și cutremurul încetă. Se auzi un semnal strident: „Cutremurul a încetat”, spuse aceeași voce gravă. „Vă mulțumesc pentru atenție și nu uitați să deconectați dispozitivul antigravitațional”.

John aruncă o înjurătură printre dinți, destinată nu se știe cui. Ridică un pumn în semn de protest, dar asta nu-l ajută cu nimic. Avîntul îl propulsă în tavan, cu capul înainte. Apoi se îndreaptă spre podea, nimerind tot în cap. Grass și Sunny, restabiliți cît de cît, îi dădură o mînă de ajutor.

– Sper să nu ne invadeze tot apartamentul, apa asta scîrboasă. Atunci va fi prea tîrziu.

Nimeri în sfîrșit butonul roșu. Toate obiectele ce zburau prin încăperi se reasezară la locurile lor într-o ordine perfectă. În schimb, se auzi un zgomot de apă

trîntită de la doi metri.

– Drace, curentul a închis ușa de la WC!

Apa nu mai avusese timp să revină la locul ei, și-și alegea drept loc de reședință restul apartamentului.

– Tati, cînd mergem la film? miorlăi Molly, bălăcîndu-se în apa ce se ridica destul de mult de la suprafața podelei.

– Lasă-mă în pace! zbiră el. Nu mai plecăm nicăieri, avem inundație. Ce, ești chioară?

Apartamentul devenise un adevărat lac de agrement, spre deliciul copiilor. John scoase capacul unui canal din sufragerie și apa se scurse încetul cu încetul.

– Fir-ar să fie, s-a udat calea ferată! mormăi el, plictisit de moarte (sau mai bine zis, de viață).

Un semnal strident și din difuzor izbucni VOCEA acuzatoare: „Din neglijență, ați udat calea ferată. Pericol public de electrocutare. Amendă 150 dolari, plus pedeapsa numărul 1, articolul c – veți fi sechestrați în apartament pînă la ora 0,00”.

– Doamne, acum ne-a scăzut și bugetul... bolborosi Mary, avînd o figură spășită... Adio film, adio zi de week-end. Acum la muncă, vedeți ce mai poate fi recuperat.

– Mi-e rușine să mai dau ochii cu restul lumii, spuse John, chiar, acum ce-o să zică lumea despre mine?

Seara, cei 5 se năpustiră avizi de informații în fața senzotelevizorului în relief, încercînd să uite de necazurile cotidiene.

„Știrile zilei. Astăzi este o zi călduroasă și însorită. Termometrele înregistrează 33° la umbră”.

Pentru puțin timp, din ecranul televizorului izbucni o lumină orbitoare, însoțită de o căldură insuportabilă.

– La ce folosește soarele, mami, se interesă Molly, dar ceilalți priveau fascinați ecranul, așa că nu primi nici un răspuns.

„Accident feroviar în apartamentul Z.11312, situat pe Ecuator la nivelul 113, în dreptul paralelei de 0 gr. și meridianului de 33° 43'. Opt victime, toate decedate. În urma accidentului s-a produs o explozie puternică ce a devastat 23 apartamente de la același nivel și a provocat un seism avînd 5 grade Richter la fața locului și 8,3 grade Richter la nivelul 0. Cutremurul a cuprins toată emisfera vestică. Unda de șoc a pornit la orele 16,13 și a ajuns la suprafață la orele 16,27”.

Îngroziți, cei 5 își acoperiră ochii. Imaginile erau cît se poate de realiste.

„Incendiu în apartamentele Q 312-409

de la nivelul 503 situate în dreptul paralelei 45° latitudine sudică și meridianului de 63°. Pentru a vă da seama ce înseamnă așa ceva, vă oferim câteva senzații de la fața locului”.

Încăperea fu invadată de fum, un miros înecăcios produse o stare generală de tuse. Cîteva flăcări se desprinseseră amenințător din senzotelevizor, determinînd plîsetele micuței Molly.

„Vă mulțumim, rosti pasiv crainicul TV. Acum orice senzație a dispărut, calmați-vă. În continuare, vă oferim o rețetă ce cuprinde măsuri de prevenire a incendiilor: unu – trebuie să...”

Semnalul strident, apoi VOCEA „Vă rugăm, părăsiți sufrageria. La orele 21,15 va trece rapidul nr. 11031. La orele 22,00 urmează un control sanitar. Vă mulțumim”.

Cei 5 întîmpinau încă epuizați următoarea zi.

– Bună dimineața, și să ne ajute PĂMÎNTUL, își salută John restul familiei.

– Așa să fie... îi veniră cîteva răspunsuri șterse, morocnăoase.

– Tati, da' de fapt, ce e Pămîntul?

– Of, Molly, mai întrebi mult? Fie, o să-ți răspund... PĂMÎNTUL e ceva sacru, cel mai prețios lucru posibil. Ceva în care trebuie să crezi. Și atît. Mulțumită?

– Da, tati... răspunsul ei se topi într-o mare de incertitudine. Mai auzise astfel de explicații. Noroc cu Sunny, care încercă să-i ia apărarea.

– Tată, Molly are tot dreptul să afle ce e PĂMÎNTUL. Și eu am auzit unele zvonuri de la unii – de la alții, că înainte erau terenuri irosite, expuse razelor solare și nefolosite pentru locuințe.

– Asta e o blasfemie...

– Și exista un proiect prin care puteau fi colonizate și alte planete, rezolvîndu-se problema aglomerării...

– Gura!, răcni John, înfuriat de-a binelea. Ce erezii poți să îndrugi! Să negi Pămîntul, îndepărtîndu-te de el. Să combați credința în Pămînt! Pămîntul e ceva sacru, de-aia există, să trăiești și să mori pe El. Știți că au existat întotdeauna apartamente lipite unul de altul prin care accidental mai trec și căi ferate, șosele și alte mijloace de comunicație, datorită lipsei de spațiu. Asta e viața, asta e tradiția, și consider subiectul încheiat.

Cuvîntarea prin care John avea de gînd să-și monopolizeze familia fu întreruptă de un semnal strident.

– Acceleratul de la orele 18,00. Părăsiți sufrageria, comandă John, înainte de a mai auzi vocea aspră a crainicei. Iar tu, Sunny, ești pedepsit, treci la tine în cameră și nu mai ieși nicăieri pe ziua de azi. Adresează Pămîntului o rugăciune, pentru

a-ți ierta ofensa.

Ultimul ascultă resemnat.

– Tati, putem să mergem la vecini să ne distrăm? Glasurile lui Grass și Molly erau prea înduioșătoare, pentru a nu fi luate în seamă.

– Bine, dar fiți atenți. Știți că pe la ei trece o autostradă. Ascultați semnalele de avertisment...

– Da tati, mulțumim... Și nu uita, azi începe Olimpiada și la ei în apartament e o mare parte din terenul de Tenis.... Ultimele cuvinte se topiră împreună cu cei doi copii.

John și Mary întîmpinară pentru prima oară după cîteva zile o liniște mult meritată. Cuplul rămase în așteptare.

– Hai în dormitor, Mary. Oricum, am rămas doar noi doi.

Totuși viața e frumoasă și merge înainte.

Urmără o ploaie de sărutări înfocate și gemete. Cei doi încercă să refacă atmosfera primului an de conviețuire.

– Te iubesc așa de mult, Mary...

Răspunsul lui Mary nu mai sosi. În schimb răsună binecunoscutul semnal strident: „Vă rugăm să evacuați camera numărul doi, holul și sufrageria. Se desfășoară maratonul din cadrul Olimpiadei de vară. Peste circa 3 minute va sosi primul concurent. Evacuați și dormitorul nr. 4., în cadrul lui se va desfășura concursul de alpinism.

Vă mulțumim”.

Cei doi se îmbrăcară, buimăciți. Tocmai acum... Nu mult timp după aceea, pereții ce despărteau apartamentul vecin de camera nr. 2, camera nr. 2 de hol și holul de sufragerie, dispărură. Orizontul se îndepărtase determinînd o imagine izbitoare și grandioasă ce le provocă celor doi fiori. Puteau fi panoramate mii, zeci de mii de apartamente ce-și pierdeau acum lucrul ce le dădea identitate – zidurile.

Primul maratonist își făcu apariția, asudat. Apoi, se perindară încet – încet cam 200 de alergători, concentrați asupra efortului lor.

– În sfîrșit, cred că asta-i ultimul... răsuflă ușurat John. Ne-au făcut praf covoarele, ne-au făcut praf intimitatea. Și ce-o fi cu pereții ăștia de nu mai apar? Ce mai vor?

Din difuzor răsună VOCEA: „Vă cerem scuze, dar trebuie să așteptați codașul maratonului. Aveți răbdare”.

Pe lîngă ultima știre, John observă cu stupeoare dispariția lui Sunny.

– A evadat, ticălosul... S-a alăturat grupului de maroniști, mai mult ca sigur. Las' că trebuie să se întoarcă și o să vadă el.

Acum dispărură podeaua și tavanul dormitorului 4, în așteptarea alpiștilor. O senzație de amețeală cuprinse nefericitul cuplu. Pe locul dormitorului se formase un tunel abisal aparent fără sfîrșit. Mii, zeci de mii de apartamente suprapuse își pierdeau lucrul ce le dădea identitate – tavanul și podeaua.

Mintea lui John fu străbătută de o întrebare nevinovată.

– „Tati, da' de fapt ce e Pămîntul?”

Eroi ai science-fiction-ului

Science-fiction-ul este un fenomen complex ce poate fi privit atât ca fenomen social substituindu-se religiosului și furnizând o nouă mitologie, cât și, în sens restrâns, o orientare artistică ce poate oferi aspecte multiple. Ne vom opri la literatura de gen, ce oferă un număr inepuizabil de eroi.

În cartea sa „Eroi ai science-fictionului”, scriitoarea franceză Marie Francoise Dispas distinge patru mari tipuri:

1. „Supraomul” – dotat cu puternice facultăți mentale, parapsihologice, calități morale deosebite, capabil de a-și învinge vechiul său eu și a deveni un altul superior.

2. „Omul destinului” – în aparență insignifiant, având o personalitate ce se relevă de multe ori foarte târziu, însă atunci el devenind o ființă cu o curiozitate bolnavă, mai avid în a ști decât toți cei din generația sa, diferența pe care eroul o simte și pe care o privește ca pe un semn al destinului, complăcându-se în eroism.

3. „Omul comun”.

4. „Martorul”.

1. Din anul 1799, când Louis Claude de Saint-Martin, în lucrarea „Crocodilul” crea „Societatea independenților” care reunea un număr de supraoameni dotați cu puternice facultăți parapsihologice, puțini autori au mizat în scrierile lor pe supraom. Aceasta pentru că ideea supraomului apare odioasă omului comun.

În 1935, William Olaf Staplenda reușește, în cartea „John cel ciudat”, să analizeze în mod serios și credibil supraomul.

„Pe John maică-sa îl poartă în pîntece 11 luni, dar el se naște cu aspectul grotesc al unui fetus de șapte luni. La patru ani nu vorbea, nu mergea și trecea drept un întârziat mintal. Apoi, într-o săptămână a învățat să vorbească, după alte câteva zile stăpînea matematicile; la 5 ani îi uluia pe cei mai mari savanți; la nouă ani el întreprinde studiul omului și al lumii, pentru ca la 10 ani să comită o crimă”.

Deși primii ani de viață John s-a crezut doar un homo-sapiens genial, simțindu-se solitar cu rasa lui, studiile nu lasă loc pentru nici o îndoială.

„Ajunsesem deja, de cîtva timp, să mă gîndesc că aparțineam unei specii biologice absolut distincte de homo-sapiens”.

El încearcă să-și pună calitățile sale excepționale în serviciul unei umanități decadente dar înțelege repede că homo-sapiens este pe o linie moartă, irevocabil condamnat. Nu va ajuta o specie condamnată, deci decide să găsească tovarăși pe măsură, marcați în spiritul și trupul lor de aceeași mutație, ivită cu secole în urmă într-un punct misterios din Asia. Cu ei fondează o colonie de supraoameni care să pună bazele unei noi rase de ființe gînditoare, omul superior, ce va înlocui ființa umană, așa cum în natură speciile se înlocuiesc reciproc de-a lungul evoluției.

Cu toată perfecțiunea lor, ei vor fi distruși de această umanitate imperfectă pentru că nu ar fi fost înțeleși, ci tocmai din această cauză. Simțindu-se atacat, amenințat, omul a reacționat primul, cu toată forța aceluia instinct de conservare anume pe care supraoamenii, prin lipsa de slăbiciuni, nu-l aveau.

Ceea ce omul normal reproșează supraomului, admirîndu-i în același timp inteligența și calitățile morale, este înainte de toate de a nu fi, sau nu îndeajuns uman, de a fi atât de străin de cauza umanității, care este în mod necesar mai bună pentru că aparține

fiecărui om.

Jean Louis Curtis în „Un sfînt cu neon” descrie drama unui exemplar uman reușit, selecționat pentru a zămisi prin înșămîntări artificiale copilul pe care și-l dorește orice femeie.

Un timp trăiește fericit prin contemplarea imaginii fabricate de reclamă. Apoi urmează delăsarea și dezgustul de sine, realizînd că nu este decît un obiect dorit, pe care nu l-a iubit nici o femeie, că nici unul din cei 9017 copii pe care i-a făcut nu-i poartă numele, că nu va lăsa nici o umbră a trecerii lui pe pămînt. Și fabulosul supersex se sinucide.

Această fabulă genetică poate părea burlescă. Ea ilustrează de fapt drama deziluziei ființei care s-a crezut superioară și nu poate suporta să se vadă brusc coborîtă la statutul de om normal.

Cei șapte supraoameni ai lui Gérard Klein din „Timpul nu are miros” sînt rezultatul unei munci asidue. Ani de zile și-a exersat spiritul, corpul, nervii și memoria pentru a proteja federația de pericole exterioare.

„Armele lor cele mai redutabile erau sistemul lor nervos, cunoștințele și antrenamentul care-i transformase ireversibil.

Erau gata să înfrunte orice situație, orice pericol. Cel puțin pe toate acelea pe care omul le întâlnește în cursul călătoriilor sale. Concepția lor despre lume excludea înfrîngerea; luați separat erau aproape invulnerabili. Și erau șapte”.

Dar voiajele spațio-temporale rezervă surprize stranii. Cei șapte înțelnesc undeva, în timp, singurul inamic capabil să-i înfrunte: pe ei înșiși. Și se luptă fiecare împotriva lui însuși. Învață ce este aceea slăbiciune, dezorientare și frica de

moarte. Cunoscut toate grozăviile cărora pînă atunci le scăpaseră. Devin oameni capabili să ia în frie soarta umanității.

Nici știința, nici educația voinței, nici antrenamentul corpului nu pot să-l sustragă pe om de la condiția lui. Înțelegînd aceasta eroul caută alte căi, punîndu-și speranța în tehnică, în mașini.

Radall, eroul lui Robert Sheckeley din „Pămîntul, aerul, apa și focul”, în ciuda faptului că poartă un splendid model experimental, ultimul răcnet al tehnicii moderne în materie de costume spațiale, se vede silit să lupte pentru viața sa, îngropat în zăpadă, cu aceeași disperare cu care primii oameni, cu milioane de ani înaintea lui, înfruntau elementele.

Costumul nu-l poate împiedica să fie blocat în zăpadă, nici să-l hrănească, nici să-l spele și nu-l va proteja timp îndelungat împotriva frigului.

Vor fi surprinși cei care vin în ajutorul lui cînd văd acea imagine copleșitoare:

„Costumul spațial lîngă el, rupt în fișii. Radell întreținea focul cu bucăți din cel mai bun și cel mai costisitor costum spațial pe care oamenii îl concepuseră vreodată.”

Cînd progresul este neputincios, eroul își găsește salvarea în soluții vechi de cînd lumea.

Omul nu iese niciodată intact din aventura supraumanului.

Dacă e slab, își pierde rațiunea și, cîteodată, viața. Dacă nu, el revine mai puternic prin învingerea vechiului său eu și prin faptul de a fi simțit în același timp orgoliul și umilința.

Sala tronului

Imperiul era construit în șapte niveluri concentrice, așa încât atunci când intrai în contact cu Tirania aveai un timp impresia unui tot omogen, când, de fapt, orice victorie asupra ei nu reprezenta decât o luptă marginală de care soții războiului nu erau decizi în nici o măsură.

Primul conflict l-am avut cu ei atunci când eu abia terminasem școala militară și purtam cu multă mândrie uniformă nouă cu fulgerele încrucișate sub fluturile cap de mort brodat pe epoleți, semnalând cunoșcătorilor că fac parte din elita celei mai de temut arme: Arcașii lui Memnon: condotierii spațiului timp.

Te-ai duetat vreodată, pe simulatoare, cu vreun arcaș? Mai mult ca sigur că nu, fiindcă majoritatea voastră află despre noi doar din auzite, că, plictisiți cum sîntem de lungile antrenamente care ne răpesc tot timpul, în concediile dintre două manevre sîntem mult prea sastiși de ciocniri ca să nu preferăm postura de incognito în care să ne vînturăm prin planetele discrete și pașnice, făcînd, cu aerul cel mai inocent de poezi ai beției albe, curte vreunei efemeride pledînd pentru dragostea liberă, în vreme ce noi ne lălăim pe lângă ea încercînd să camuflăm cît mai bine aripile înspăimîntătoare sub bluzoanele de foaie de ceapă de vagabonzi siderali. Orice s-ar zice, încă înainte de atacul asupra Troadei, noi eram deja de mult sătui de luptă, și doar pe voi vă mai încintau (și de ce să nu fim drepti, vă mai încintă și astăzi, chiar și după ce ați trecut prin toate cîte ați trecut) defilațiile armelor scilicet, fulgerele de foc ale demonstrațiilor de forță, și, poate, cel mai mult, fermecătoarele noastre aripi ucigașe, imparabilele, invulnerabilele noastre aripi, despre care ați fost instruiți de mici copii, prin cărți, prin basme și legende, că ele sînt arhetipurile, adică cel mai moral și perfect lucru posibil pe care îl poate dori cineva, din rîndurile naivilor împărțînd aceste convingeri aberante, de altfel fiind și recrutați cei ca noi, menii a ajunge mai tîrziu, prin sacrificiul nostru voluntar de viață, confirmările vii ale mitului, păcălitorii păcăliți ce vor răspîndi mai departe obscurantismul fantasmagoric, pe jumătate realități, pe jumătate fanteze, ascunzînd sub formele bombastice flacăra mistuitoare a Războiului. Cel Ce Distruge se vîdește astfel a avea un chip mult mai puțin înspăimîntător pentru ochii celui ce îl privește din față, decît pentru cel ce privește din spatele vizierii.

Numele meu este Cine Este Cel Asemenea Lui? și am semănat moarte în toate trecerile mele prin Întemuriile. Semnul meu este o pasăre cu aripi de curbuciu ținînd în gheare șarpele de foc. Dacă îți voi arăta vreodată chipul meu cel adevărat, să nu te mire că port masca lui: Stigmatul și pecetea, Conchista și Eglisem!

După căderea celui de-al doilea limbus am petrecut o noapte de neuitat cu o

detracată siderală tristă și exaltată. Ne-am cufundat într-o baie de sulf (și ei îi plăcea să facă baie în Stix ca să-și sporească senzațiile tari) trăgîndu-mi peste ochi o glugă chinocefală ce îi creștea într-o excrescență subpatibulară.

I-am spus: „Să nu privești în ochi mei! Sînt mai adînci decît fîntinile din oricare limbus! Să nu privești! O să cazii!” dar ea a dorit probabil să sfideze, fiindcă steaua dublă tocmai se ridica atunci, însingîrînd bălțile de pucioasă dintre sulitele negre de stuf.

După prăbușirea celui de-al treilea limbus, am pus pariu cu unul dintre conducătorii troazi pe arma mea, contra secretului lor, și am jucat mizele într-un duel pe simulador. EL se credea probabil un vendetator al neamului, dar eu eram în floarea bărbăției și încă îmi mai plăcea să îmi expun puterea și știința pentru ca naivii să se minuneze și să mă nemurească în Iliade și Odisei. Simulatoarele din lumea lor creau drept spațiu de duel o lume de sinteză între cei doi combatanți, fiecare avînd posibilitatea să-și introducă în realitatea simulată acele elemente noi pe care le credea avantajoase, și tehnica îndeobște folosită de ei era prinderea adversarului în propriile lui interpolări care se strîngeau cu fiecare unitate din ce în ce mai stufoasă pînă cînd îl sufocau pe cel mai puțin abil, pe cel care nu cunoștea teripurile jocului. Lumea simulată devenea pe măsură ce elementele individuale erau introduse în scenariu, așa încît fiecare armă folosită putea deveni un dușman perfid pe tărîmul alunecos al incertitudinii.

Eram deja condus cu cîteva puncte de final, îmi tîrîiam oboseala printr-o junglă mișunînd de făpturi dușmănoase ce îi erau numai lui prietene (la prima vedere). Din fiecare tufiș mă pindea cîte o moarte ipocrită. Așchiile de oțel ale punctelor de final fluierau continuu prin aerul dens ca de mercur, țîntind mai ales în ultimele mele inele ale abdomenului, pe care îmi era imposibil să le trag după mine suficient de repede. Ne împopistraserăm unul pe altul cu tot felul de apendice și anexe menite să ne împiedice sau să reprezinte ținte sigure pentru așchiile de punctaj lansate, și atunci am fost sigur că este momentul să aplic primul principiu al loviturii lui Memnon. Dușmanul se prezenta în nenumărate trupuri, prin diviziune încercînd să-și decidă favorabil soarta duelului. Am făcut deci un salt prin timp și am lovit, plasînd toate loviturile dintr-o dată în toate întrupările lui, declarînd totodată principiul: să izbești prin spațiul timp de două ori în același loc, întotdeauna a doua oară altfel de repede încît a doua lovitură să ajungă înaintea primei, pentru că dacă prima a fost parată, a doua să lovească în același loc în care a fost parată, fiindcă numai acolo nu va exista parare; iar dacă ești lovit în

Realizatoarea emisiunii START SPRE EXTRAORDINAR declară: „Deși nu mă omor cu S.F. - ul, știu cu ce se mîncă”

A.B. – Ce înălțime ai, ce greutate, ce parametri? Prezintă-ne emisiunea ta.

M.P. – Am remarcat că e numai o întrebare... bine: greutatea constă în faptul că n-am bani, adică n-am niciodată cîți (îmi) trebuie; despre înălțime... sper să mă ridic cel puțin la înălțimea speranțelor proprii. Încă le mai am. Sînt Taur atipic, luna mai e cea mai frumoasă, deșteaptă etc-etc-etc lună din an, am absolvit facultatea de geografie (secundar – franceza). Pasiuni (nu glumă!); radio, Carpați fără, radio, ness, radio, muzică (rock, jazz, jazz-rock, Sting, Gentle Giant, preclasiți și încă, Ion Boșca... listă prea lungă...), radio, radio, radio... Și Radio România Tineret (adică Programul III); deasupra tuturor e numai Vladimir (fiul meu)!

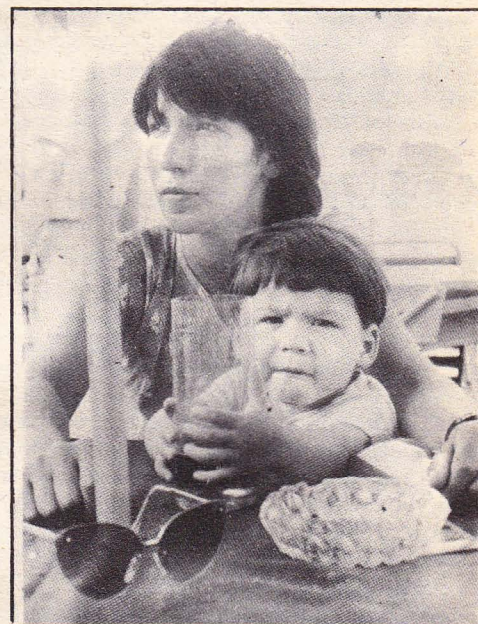
Emisiunea mea nu este emisiunea mea, e a programului RRT, ea încă nu e stereo, pentru că încă mai avem lipsuri la partea tehnică, dar, cu timpul... cine știe... Eu doar o fac, săptămînal – și cum mă taie capul. Pe ea o cheamă „Start spre extraordinar”, s-a născut în 1990, a fost moșită de Radu Comănescu și Cristina Vasiliu, apoi a trecut și pe la Gheorghe Scripcă și Gabi Mantu, pentru ca, din decembrie 1992 să o cresc eu. Fiecare din autorii ei i-au dat alt specific, mereu a fost altceva, conform personalității redactorilor săi... Nici acum nu pot spune că a căpătat o personalitate strictă, încă mai caut „sunetul” unei emisiuni așa cum îmi doresc. Cauzele-s grămadă și nu cred că e cazul să le expun aici.

A.B. – Ce înseamnă să faci (cum se face) o emisiune de radio? Dar o emisiune S.F.? Care este rostul sunetului în redarea unei idei?

M.P. – Vrei prea multe într-un spațiu extrem de mic. Să vedem: păi, o emisiune de radio se face... se face. Acum, e vorba despre ce fel de emisiune vrei să aii cum se face. Eu, de pildă, fac și emisiuni „conservă” (adică înregistrate în prealabil) – și emisiuni „live” (Stereopuștimea); „Startul” e emisiune-conservă, eu zic că treaba asta o avantajează foarte mult, chiar dacă, repet, deocamdată nu e stereo. Fiecare tip de emisiune are legi, proprii, stricte, pornind de la scop, forma de emisie și... restul e secret profesional. Pe scurt, ar fi așa: adun material „de pe teren” îl prelucrez, scriu comperajul, îl înregistrez, montez benzile și apoi toată varza asta, numită „negativ”, intră la ilustrația muzicală. Spre deosebire de TV (să zicem), o emisiune de radio cum e „Startul” de fapt nu se face în echipă mare, se face în doi: autorul și ilustratorul. Echipa mea e compusă din Cristi Butariu – un tip absolut remarcabil în ceea ce face el, adică ilustrație muzicală. 50% din valoarea unei emisiuni e dată de ilustrație (care nu înseamnă doar muzica din acea emisiune, ci și efecte, semnale... și altele...).

Oricum, legea de bază pentru toate emisiunile pentru puști și adolescenți (cum este emisiunea mea) este că trebuie să fie, în primul rînd, distractive – și abia apoi instructive. Aici putem vorbi de statistici, de studii sociologice... pe care le-au și făcut cei din vest. Nu sîntem la școală...

A doua întrebare: o emisiune S.F. este în primul rînd o emisiune radio – și abia apoi e S.F. Deci, legile radioului se aplică, obligatoriu, și în cazul unei astfel de emisiuni. Apoi abia intervin nuanțările: ce fel de emisiune S.F.? Numai la RRT sînt 3 emisiuni cu acest specific, a mea, mezina, este pentru

„începători” și necunosători, dar care au cunoștința de a descoperi... nu contează neapărat ce. Chiar S.F.-ul. Îmi convine acest lucru de minune, nu numai pentru că mă simt în tabăra asta, dar e mult mai frumos, mai interesant să stîrsești curiozitate, interes, senzații... ; și spun că mă simt în tabăra asta pentru că, mărturisesc, nu m-am omorît niciodată după S.F. în mod special. Pasiunea vieții mele este, a fost, va fi radio. Deci, încerc – cu limbajul specific radioului – să explorez teritoriile bizare ale... ale cui? Pentru că mai e ceva: emisiunea de care mă ocup, chiar pornind de la titlul său, îmi dă voie să-mi bag nasul în tot ceea ce poate fi „altfel”, deci și S.F. Dar nu exclusiv S.F. Zic bine?

spațiu timp să te mai lași o dată în același loc, atât de repede încât a doua lovitură să cadă înaintea primei, anulând cauza efectului poziției a doua, fiindcă primind a doua lovitură, prima nu mai există, iar fără ea a doua nu mai este cerută.

Am răzbit multitudinea lovind în același timp. Arma mea a stălit atunci când aripile s-au deschis orbitor; și am fost spate în spate cu mine însumi, acoperind sfera întregului pentaplan. Vocea simulatorului a decis victoria mea cu o lovitură de tot punctajul, incluzându-mi adversarul ca trup în nume. Așa am aflat de tainicul tron al Împăratului. Căderea limbuserilor nu mi-a mai spus nimic, masacrele devenind inutile porți spre... Spre ce?

Când conducătorii lor mai luau și acum atât de arbitrar decizii derutând orice lege a oricărei rațiuni sfidate, știam, de atunci, că ei nu făceau decât să respecte fără nici o competență, directivele unui for mai presus de înțelegerea profană care hotărâse pentru ei.

Acesta era adevăratul dușman, într-adevăr pe măsura unei puteri ca a noastră, și cit timp nu răzbeam pînă la Giniu, victoriile se vedeau suspendări de decizie într-un duel spațio-temporal la nivel de realitate, iar suspendările erau ca și înfringeri pe care le-am fi suferit, fiindcă trupurile pe care le striveam în pulbere, improșcînd cu mocirla din ele mocirla din jur în suferința neconținută de dincolo de cel de-al cincilea limbuser căruia nu numai ei, dar nici măcar eu, care eram protejat de armă, nu îi puteam face față, nu însemnau nimic întru arcași în care eram acum stăpîni peste cele șase limbuseri de foc, după ce împrăștiaserăm peste tot groază, ură și durere, disperare și zbucium, dar nu deciseserăm soarta războiului nici cu o pagină de istorie mai mult decît în prima clipă, fiindcă în sufletele lor oropsite mai dăinuia speranța, nezdruclănată.

Zadarnic îmi irosisem forțele metagalactice într-un război minor, pe o planetă pitică dintr-un fleac de constelație, într-o înfruntare de nimic – dar cu o forță ce se vedea mai tenace decît cele mai mari comandamente ale Taberelor Războiului Universal. Vîrsta începuse să își spună și ea cuvîntul: tinerii arcași mă considerau deja un veteran al movilei de ruine – iar eu, de fiecare dată cînd credeam că am reușit să află cîte ceva despre Împărat, ajungeam să mă conving pînă la urmă că, de fapt m-am înșelat, în vreme ce unitățile temporale treceau, treceau necrutător, și eu eram de-acum aproape asemenea băștinașilor simfînd termenul care se apropia incorectibil de ultimul soroc admis.

Colindam prin ultimul limbuser în urmărirea unei efemeride și cînd, în sfîrșit, am depistat locul spre care se strîngeau toate firele, am pătruns în clădirea tronului, spulberînd cu o singură lovitură năucitoare năluca amfizionului superficial de sex feminin, răspîndind în trupul de organic durerea – care este mai presus de puțința de exprimare a viețuitoarelor.

Era sfîrșitul incursiunii și mă întreceam pe mine însumi acum, la intrarea victorioasă în Sala Deciziilor Arbitrare în care furia mea avea să triumfe. Călcam peste sini înșingerați de fecioare și peste trupuri strivite de prunci – peste toate semnele

imperatoriale. În fața ultimului prag am fost pentru o clipă semnul Gloriei: înfiorător, sumbru, cu părul coliliu, cu barba răvășită, duhînd a sînge, a fum rece în vatra pustie, a destrăbălare – a tot ce poate fi mai înălțător la un război.

Am înfășcat ultimul dintre ritanții păzind – și acesta a atîmat, mic și nesemnificativ, la capătul ghearelor mele de oțel străpungînd mînușile de velur mai fin decît poate simți pielea celui mai fin senzor de microparticule – și i-am sfredelit conștiința cu psihotestorul. După confirmarea la întrebarea al cărei răspuns îl cunoșteam deja: „Aici este Împăratul vostru?“, și după ce i-am „supt“ ce mai era înregistrat prin culele cortexului, i-am aruncat deoparte cochilia seacă ce a foșnit mototolit, strivindu-se de țărîna în al cărei praf s-a scufundat.

Am estimat, în clipa în care treceam porțile de altar, valul de sînge peste care trecuseră pînă la acest prag, ca să pun în balanță și să văd dacă Momentul merita sacrificiul adus.

Era o încăpere liniștită, cu ferestre mari, deschise spre cer sub arcuri boltite. Era o încăpere cu pereți goi, fără nimic pe jos, fără nici o mobilă, absolut goală. Curat, liniște, pustiu. Nimeni.

„Deci aici e EL“, mi-am zis. Și cînd m-am pătruns de sens, mi-am lăsat aripile în jos – puternicele aripi, inutile acum.

„Asta era. Asta e“.

Arcașii mă așteptau să ies, scînteind din aripile mari, cu armele vibrînd neîncetat prin spațiul timp discontinuu, în vreme ce mulțimile spasmodiau înșingerate la picioarele lor, ca talazurile unei mări ucise.

Și eu, veteranul, după nouă unități temporale de luptă, după atîta bătălie încrîncenată, după ce coborisem limbuser cu limbuser în tot acest infern îngrozitor de suferință, în loc de Împărat, aduc, ieșind din sala tronului, îngenuncherea mea în public, punînd ofranda aramelor pe prag.

Și atunci mulțimea îngenunchată se ridică și vine spre mine cu gurile și brațele pline de imnuri vechi și de flori ofilite. Mîinile lor mă mîngîie pe aripi, și înțeleg, și ultimul limbuser se deschide.

Străinii îmi șterg lacrimile de pe fața ascuțită ca Moartea, că mă supun, îngenunchat, înfrînt, Împăratului lor. Victoria acestui game stă de partea celui înfrînt, și ceilalți arcași privesc și ei înăuntru și repetă mereu, pe rînd, același lucru: „Bine, dar este o cameră complet goală!“, și ceilalți îi aprobă muți, fericiți, eliberați; și arcașii, năuci, își aruncă rîzînd armele pe jos, smulgîndu-și de pe chipuri vizierile și scoțîndu-și armele și aripile. Acum și aici, ne îmbrățișăm și sărutăm unii cu alții, cînd în camera goală razele se cern oblic din ferestrele înalte.

„Troa“, ne spunem unii altora. „Iion“. „Trois“. „Terra“. Imperiul. Împăratul. O cameră pustie.

Mihail GRĂDESCU

A treia: așa cum un regizor de film „vede“ filmul încă înainte de a-l face, așa un autor de emisiuni radio „aude“ (cu decupaj cu tot) ceea ce, mai tîrziu, va fi emis în eter. Diferența nu constă numai în limbaj, ci și în felul materialului cuprins în ele. Eu lucrez cu material „natural“, să zicem, adunat de pe teren, pe care nu-l proiectez eu cum să fie. Îl preiau ca atare, apoi selectez, prelucrez și abia la final încep să clocesc ideea. Pofta vine mîncînd. Nu eu subordonez în totalitate materialul unei idei de „acasă“, ci este un fel de „colaborare“ între material și concepțiile mele despre... mă rog... despre. Deci, după ce se împlinse toate astea se pune problema concordanței între sunetul „interior“ și cel de pe banda finală... Și mi-e lene să-ți explic cum vine asta. Oricum, deși pare ușor, oamenii nu prea știu să asculte. Dar asta e o altă poveste...

Sunetul în sine nu e mare lucru. Pentru mine – importantă e alternanța sunetelor, crearea unei atmosfere, a unei stări, a unei senzații... Ce-i aia să exprimi o idee prin sunete? Nu înțeleg prea bine ce vrei să afli, oricum, eu aplic și aici o lege foarte importantă a radioului, aceea de a nu da mură-n gură ascultătorului un mesaj... mă bazez foarte mult pe inteligența celui care ascultă – și evident, și pe simțul umorului... pe puterea de abstractizare... Eu sugerez. Deschid o ușă; bine, nu se pune problema la fel în emisiunile strict informative, în care predomină anunțurile și actualitatea brută, acolo sînt alte legi... Dar și în acestea încerc să predomină „aerisirea“, să fie „colorate“ și – mai ales – să nu fie plicticoase. De fapt, aceasta e lucrul cel mai important.

A.B. – Prin ce se deosebește S.S.E. de celelalte emisiuni S.F.?

M.P. – Da. N-ai ascultat-o?

Eu zic că însăși concepția ei... Acum – care „celelalte“?

Eu îți spun doar ceea ce fac eu. Diferențele le stabilesc alții. Deci – să nu fie plicticoasă. Și mă ghidez după senzațiile mele – dacă pe mine m-ar plictisi, atunci – clar, nu pot pretinde de la alții să

simtă altfel. Apoi, mi se mai reproșează uneori că „nu bag“ texte... Ce texte? Nu am texte scurte; am tot căutat, mai caut... Radio înseamnă materiale scurte, subliniază te rog, scurte – adică maximum 3 minute (dacă nu-i teatru radiofonic), altfel e revistă citită cu voce tare. Și atunci nu mai e radio și nu mai are sens să discutăm. Aici folosim limbaj specific, deci emisiunile radio trebuie să fie și să rămînă emisiuni radio și nu altceva. Pentru altceva avem și reviste, și edituri, și TV și ce mai vrem noi. Singura excepție pe care am înțîlnit-o de cînd fac emisiunea asta e textul lui Lucian Merișca, citit de autor, un text într-adevăr radiofonic, pentru că-mi permitea să-l hăcuiesc în lung și-n lat, să-l colorez, să-l prelucrez... și a ieșit ce a ieșit... Dar cîte texte de acest fel îmi e dat să descopăr? Doar s-a disutat și la Monteoru, sînt texte care pur și simplu se citesc, nu se ascultă. Așa că... Mă rog, pot să-ți trîncănesc 2 săptămîni despre chestia asta, concluzia e că radio e radio și trebuie să-i respectăm legile. Asta e!

A.B. – Cum crezi că vor arăta emisiunile de radio în viitor? Cum ai vrea să fie emisiunea ta?

M.P. – Frumoasă... Da, nu e greu de răspuns. Va crește dinamica (pentru că te referi la emisiunile de la noi, din România, nu?), se va merge pe stilul occidental, rapiditate și esență, gata cu lăliăla, cu poveștile interminabile... Eu îmi doresc să ajung să lucrez cît mai repede pe calculator emisiunile mele. Evident că vor exista și în viitor emisiuni-conservă, au rostul lor bine determinat, chiar dacă ponderea lor va fi mult mai mică. Pentru emisiunea S.S.E. proiectez multe, inclusiv ca o parte din edițiile sale lunare să fie „live“. Rămîne de văzut. În rest, proiectele sînt... secrete. Dar știu că va fi chiar un start spre extraordinar, și încă unul extraordinar. Uite-așa.

A.B. – Ținînd cont de faptul că nu ai avut nici un contact cu S.F.-ul pînă în decembrie 1992, crezi că pătrunderea în fandom și-a marcat într-un fel modul de gîndire, modul de viață? Cum îți par fanii din exterior? Dar din interior?

M.P. – Ce-i aia că n-am avut? Cum ai zice „dacă

nu-i speed și death, atunci e disco“. Am citit și eu S.F., cumpăram cu conștiinciozitate almanahul Anticipația, ascultam emisiunile lui Dan Ursuleanu „Exploratorii lumii de mine“ (aveam timp) – cu sfîrșite pot zice, am văzut și ceva filme S.F., ca tot omul, ba, mai mult, am fost și la cenaclul lui Ștefan Ghidoveanu, o singură dată, e drept... mă rog... nu era de mine. Nu m-am omorît, repet, niciodată cu S.F.-ul. Dar asta nu înseamnă că nu știu deloc cu ce se mîncă... Apoi, la facultate am avut un coleg, Sorin Casapu, nebun după S.F., care mi-a împuiat și mie capul, ca tuturor colegilor de altfel, cu tot felul de bazaconii de gen. Deci...

Dacă m-a marcat... Ce să zic... Am tot mai puțin timp... Nu-mi dau prea bine seama, încă. N-am stat să lucrez... pui tu ghilimelele de rigoare. Oricum, am înțîlnit oameni deosebiți, de mare valoare... în multe sensuri... Am motive reale să mă bucur. Mai departe... știu eu? Ce-o da tîrgul și norocul. Nu mă pricep să disec chestiile astea. Sînt sau nu sînt, restul – mă privește – tot atît de mult cît îi privește și pe ceilalți. Fiecare cu ale lui și totul la grămadă... Bine, prefer să nu bat cîmpii, eu sper doar că toate se reflectă în emisiunile mele. Totul e să le și ascuți.

Despre fani? Despre fani, numai de bine. Fanii sînt ca peste tot unde există fani. Contează părerea mea? Dacă da, cit? Cum? Unde? De ce? Cînd și pentru cine?

Și pentru că-mi dai voie să profit de JSF, atunci dă-mi voie să spun celor care locuiesc în București că, asemenea postului lui Jack Kilian (KJCM), și R.R.T. – stereo poate fi prins, în Capitală pe 98,3 Mhz, FM (adică banda vest). Pentru restul țării – lungimea de undă rămîne 67,8 Mhz FM (banda est). Iar joia, la ora 20 fix, există emisiunea „Start spre extraordinar“ care...

A consemnat Adrian BĂNUȚĂ

ARSFan ne iubește Fățiș

Chiar dacă știrea nu a fost prezentată la Actualități, evenimentul s-a produs! La Pîrîl rece a avut loc prima Conferință Națională a ARSFan

Lume multă, bună, zarvă și mai multă. Zvon de alegeri, program de activități pentru perioada imediat următoare a deja trecutei conferințe și imediat precedentă viitoare.

După ce momentele de esoterism organizatoric au fost depășite s-a trecut la punctul forte al conferinței, proiectul mult așteptatului eveniment al anului 1994.

Congresul European de Science Fiction va avea loc anul viitor, la sfîrșitul lunii mai. Gazda EUROcon-ului, Timișoara!

Sărbătoarea științei și fanteziei europene se anunță a fi plină de surprize, atât pentru proSFesioniști cît și pentru simpli amatori ai genului. Expoziții de carte SF, românească și străină, conferințe, mese rotunde, spectacole, vizionări de filme. Din această nebulosă europeană, sub titlul generic „Inventînd Europa”, nu va lipsi arhitectura viitorului, muzica și nici chiar „Fenomenul Drăculea”!

Nu încercați să întrebați care este liantul subtil între inventarea Europei și contele vampir. Vi se va răspunde că e vorba de un sub-gen sf-ist, cu trimitere directă la literatura „Horror”.

Dacă totuși veți întreba cu insistență, veți afla că „oricum”, tema circumscrisă personajului poartă numele „Dracula și Antidracula”. Nici o legătură cu „Christ și Antichrist”, credem noi, în ciuda faptului că „preacucernicii” confracți britanici și-au manifestat nedumerirea aflînd reticența gazdelor la titlul propus, de domniile lor, pentru Eurocon, acela de „Dracula Con”!

În fine, spre sfîrșitul lunii mai, Timișoara va fi, după cîte se pare, sub semnul vampirului, absorbînd întreaga atenție a publicului consumator de SF. În acest sens și-au anunțat sprijinul și participarea domnii Alexandru Mironov, Ion Hobana, Sorin Antohi, Leonard Oprea și lista ar putea continua.

Sub blîndețe îndrumări ale cerbrilor-șefi Cornel Secu și Mircea Oprea amănuntele s-au ordonat, unele cîte altele, stabilindu-se teme, liste de coordonări, comisii și comitete, liste de moderatori, liste de necesități, de invitați, de priorități.

Adăposturile antiatomice, alimentele concentrate ședințele de SFerapie, (terapie SF), administrate pe perioada congresului, promit o notă de plată bine împănată, circa o sută patruzeci de milioane. Variația raporturilor leu-dolar pare să le ureze „multe înainte”.

Așteptăm cu mult interes reacțiile sponsorilor. Se zvonește că firma Panasonic și-a anunțat deja intenția de participare. Lista rămîne deschisă.

De reținut este faptul că organizatorii au în vedere o puternică mediatizare a acestui important eveniment. Vor fi contactați nu numai realizatorii emisiunilor radio-tv și ai publicațiilor de specialitate, ci întreaga suflare a presei românești și străine interesate în relatarea fenomenului și în observarea implicațiilor curentului sf-ist pe plan european. Demararea acțiunii este prevăzută pentru începutul lunii noiembrie.

Din păcate, în acest moment nu pot fi furnizate prea multe informații concrete. Certitudinile vor apare pe parcurs. Deocamdată sînt de reținut extraordinar de bunele intenții.

În orice caz, Conferința Națională ARSFan a arătat, încă o dată că, în momentele cele mai fierbinți, românul dă dovadă de multă, foarte multă imaginație.

Alexandru CIOCHIA

Ultima oră CONVENTIA NATIONALA DE SF PLOCON '93

Ploiești 22-24 Octombrie 1993

Programul manifestării

Vineri 22 octombrie

14-18 – Cazare

18,30 – Deschiderea oficială a PloCon 93, videotecă sf

20,00 – Cina

20,45. Amenajarea expoziției de carte și expoziției-concurs de arte vizuale

Sîmbătă 23 octombrie

06-08 – Sosirea invitaților și participanților, cazarea.

08,00 – Micul dejun.

09,00 – Dez-bateria: „SF-ul românesc și conflictul dintre generații”, moderator: Dan Tărăcilă și Dănuț Ivănescu; videoteca SF.

09,30 – Dezbatere: „SF-ul românesc și curentul cyber-punk”, moderator: Ionuț Bănuță și Mihai Hăulică; videoteca SF.

10,00 – „O oră cu Norman Spinrad” – invitat special: Norman Spinrad.

11,00 – Conferință: „Științe de frontieră”, conferențiar: Florin Munteanu.

12,00 – Vernisajul expoziției de arte vizuale SF; vernisajul expoziției de carte și publicații SF; videoteca SF.

12,30 – Conferință: „Științe de frontieră”, Florin Munteanu.

14,00 – Prînzul

16,00 – Adunarea generală FNTSF; videoteca SF.

17,00 – Dezbatere: „SF-ul și ecologia”, moderator: Ion Hobana, videoteca SF.

17,30 – Lansări de carte de către editurile invitate; videoteca SF.

18,00 – Conferință: „Ecologia mentală”, conferențiază: Asociația Interferențe Buzău; videoteca SF.

18,30 – Propuneri pentru premiile „PLOCON 93” și „EUROCON 94”.

19,30 – Cina.

20,30 – Bal mascat SF-cu surprize.

Duminică 24 octombrie

08,00 – Micul dejun.

09,00 – Vo-tarea și decernarea premiilor „PLOCON 93”; stabilirea propunerilor pentru „EUROCON 94”; decernarea premiilor concursului „QUO VADIS?”

10,00 – Cafenea literară, lecturarea prozelor cîștigătoare

11,00 – Închiderea oficială a lucrărilor PLOCON 1993, videotecă SF

13,00 – Prînz

Jurnalul SF ocupă poziția 2128 în catalogul presei.

Printr-o simplă scrisoare, sau un telefon (3129945)

puteți deveni abonatul nostru.

Capsați-l pe Norman Spinrad

Deși cursa Tarom de Paris nu a întîrziat în seara sosirii lui Norman Spinrad și a grațioasei sale soții (10 oct. a.c.), zeloșii lucrători din Direcția Vămirilor au avut grijă să păstreze neștirbită fama legendarei noastre companii aviatice păstrîndu-l pe acesta timp de peste 30 de minute la verificarea identității (ulterior am aflat că de vină a fost nu mai puțin celebrul clips din lobul urechii stîngi pe motiv de trafic cu pietre prețioase).

Cînd pierdusem deja orice speranță și ne gîndeam că fotografiile folosite pentru pregătirea logistică a contactului erau desincronizate temporal, cei așteptați s-au arătat din senin în mijlocul nostru recunoscîndu-ne ei pe noi, împovărați de bagajele aferente.

Printre efuziunile inerente oricărei prime întîlniri între oameni care au aceleași preocupări am reușit să-i smulgem promisiunea acordării unui interviu în exclusivitate revistei noastre.

Confrom legii acțiunii și reacțiunii ciocnirea atmosferică – Otopeni – Norman Spinrad s-a soldat cu emiterea opiniei că probabil aparținem zonei tropicale.

Apoi ne-am despărțit fericiți cu toții: Norman pentru că ne-a găsit, cei de la Nemira pentru că au găsit ocupant pentru camera închiriată la Hotelul „Palas”, iar noi pentru că aveam incredibilul prilej de a admira pedestru cei 16 km. ce ne despărteau de București.

Ionuț BĂNUȚĂ & Marian IRIMIA

Interviul va fi publicat în numărul 43 (număr dedicat lui Norman Spinrad).